

Adakaeeqe

**IN URDU: SULTHANUL VAIZEEN ASSHEIKH ASSAH
MUHAMMED ABDUL QADIR SUFI HAZRATH
HYDARABADI KADASALLAHU SIRRAHUL AZEEZ.**

**IN TAMIL: ALLAMA ASSHEIKH ASSAH SHEIKH ABDUL
QADIR SUFI HAZRATH KAHIRI KADASALLAHU
SIRRAHUL AZEEZ.**

பிஸ்மில்லா ஹர்ரஹ்மா னர்ரஹீம்

அத்தகாயிகு

‘அல் ஹக்கு’ எனும் நூலுக்கு இரண்டாம் பாகம் போன்ற இஸ்லாமிய மெஞ்ஞான அகமிய போதனை விளக்கம். இதில் ‘மத்னவீ கூரீபி’ன் அகமியங்களைப் பற்றி விளக்கப்படுகிறது.

முகவுரை

எமது ஞானபிதா, மெஞ்ஞான சமுத்திரம், அகமிய ஜோதி ஹலரத் மெளலனானா மெளலவீ கூஹ் முஹம்மது அப்துல் காதிர் ஸூ பிய்யில் ஹைதராபாதிய்யி (கத்தஸல்லாஹு ஸர்ரஹு ல் அஜீஸ்) அவர்களது திருக்கரங்கள் தீட்டித் தந்த

‘அல்ஹக்கு’ என்ற மெய்ஞ்ஞான களஞ்சியத்தை எல்லாம் வல்ல ஹக்கு தஆலாவின் கிருபையால் ஹஜ்ரி 1370 (கி.பி. 1957)ல் மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டு வெளியிட்டோம். அதன் அழகிய, அதிர்ந்புத, ஆழ்ந்த அகமிய நுட்பத்தை அள்ளிப் பருகி அளவிலா இன்ப சுவை கண்ட ஆயிரமாயிரம் முரீதீன்களது அன்பான வேண்டுகோளுக்கிணங்க, நமது ஞானத்தந்தையவர்களது அறிவுப் பூங்காவில் மலர்ந்து அறிவுலகில் மெஞ்ஞான வாடை

கமழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ‘அத்தகாயிகு’ என்ற அகமிய போதனை விளக்கத்தையும் தமிழில் மொழி பெயர்த்திட மனம் நாடிற்று. அல்ஹம்துலில்லாஹ்!

திருக்குர்ஆன் கூரீபின் அகமியகருத்துக்களை தெள்ளத் தெளிவாகப் பல உவமான உவமையங்களுடன் எடுத்தோதிய ஹலரத் அவர்களின் ‘அல்ஹக்கு’ என்ற அகமியக் களஞ்சியத்திற்கு இரண்டாவது பாகமென இதயக் கனிவுடன் ஒப்பிடடற்கரிய இந்நூலையும் ஹலரத் அவர்களது துஆ பரக்கத்தினால் நூலைக் கரமேந்தி விழிகள் நோக்குவோரின் இதயம் கொள்ளக் கூடியவிதமாக, தெளிவாக, மூல நூலாசிரியரின் கருத்துக்குச் சரிநேராக விசேடக் கருத்துக்களை விசேடக் குறிப்புகள் அடக்கி தமிழ்

மொழியில் எளிய நடையில் ஆக்கித் தந்துள்ளோம். வாசித்துணர்ந்து நற்பயனடைவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு!

ஆகவே, கிருபையுள்ள ரப்பில் ஆலமீன் நமக்கும் உங்களுக்கும், சகல முஸ்லிம் முஃமின் (ஆண், பெண்)கள் அனைவர்களுக்கும் மெஞ்ஞானப் பேரின்பப் பேற்றையும், ஆன்ம விவகாரத்தையும் சித்தி பெறும் நற்பாக்கியத்தையும் தந்தருளவானாக! ஆமீன் வஸ்ஸலாம்.

இங்ஙனம்,

காதிமுல் கௌம் (சமூக ஊழியன்)

கொடிய்கு அப்துல் காதிர்

அத்தகாயிது

நஹ்மது ஹ தஆலா வ நுஸல்லி அலன்னபய்யில் கரீம்

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
أَزْجِدُكَ يَا سَيِّدِي كَرِيمًا

‘பிசுஹ் னோ அஸ்னே சூன் ஹிகாயத் மீகுனத்’

புல்லாங்குழலிடத்தில் ‘அது என்ன சொல்கிறது என்று கேள்! பின்னர் மௌலானா (பா. ஆசிரியர்) அவர்களே பதில் சொல்கிறார்கள்:

‘அஸ்ஜு தாயேஹா கூஹிகாயத் மீகுனத்’

‘அது தனது பிரிவுகளைப் பற்றி முறையிடுகிறது’

மௌலானா முல்லா ஜாமி ரஹ்மத்துல்லாஹி அலைஹி அவர்கள் மத்னவி கூரீபைப் பற்றி சொல்கிறார்கள்:

مَنْ مَوْلَايَ مَحْنُوِي
هَسَتْ قُرْآنًا زُرْبَانِ مَوْلَايَ

‘மத்னவீ மவுலவீ மஃனவீ

ஹஸ்து குர்ஆன் தர்ஸபானே பஹ்லவீ”

‘மவுலவீ(ஜலாலுத்தீன் றாமீ)யின் மத்னவீயாகிறது பஹ்லவீ(றாமீ)யின் நாவில் வந்த குர்ஆனின் கருத்துக்களாகும்.” இங்கு குர்ஆன் என்பது கொண்டு அல்லாஹ்வின் கலாம்-வார்த்தை என்பதுவே கருத்தாகும். அல்லாஹு தஆலா தனது அடியார்களுடன் பேசக்கூடிய(தும் வஹ்யு என்று சொல்லக் கூடியதுமான) வார்த்தைகளாகிறது பல வழிகளினாலும் உண்டாகிறது.

முதலாவது வழி, வஹ்யு பில் வாஸிதா

ஒருவர் மூலமாக வரக்கூடிய வஹ்யு, மலக்கின் மூலமாக வார்த்தை உண்டானதைப் போல் இதில் வார்த்தையை கேட்கக் கூடியவர் மலக்கைப் பார்ப்பதும், அவர் மூலமாக வரும் வார்த்தையைக் கேட்பதும் அவசியமாகும். இதற்கு வஹ்யு ஜலீ-பகிரங்கமான வஹ்யு என்று சொல்லப்படும். குர்ஆன் கூறிய இந்த வஹ்யு ஜலீயின் வழியாகத்தான் ரஸூ லுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வ ஸல்லம் அவர்கள் பேரில் இறங்கியது. இந்த வஹ்யை சுமந்துக் கொண்டு வந்தவர்கள் ஜிபரீல் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களாவர். நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் ஜிபரீல் அவர்களைப் பார்க்கவும் செய்தார்கள். மேலும் அல்லாஹு த் தஆலாவின் வார்த்தையை ஜிபரீல் அவர்கள் வாயினால் மொழிய கேட்கவும் செய்தார்கள். இதனாலேயே, குர்ஆன் சந்தேகமில்லாமல் அல்லாஹ்வின் வசனமாகும். அதை மறுதலித்தவன் -மறுத்தவன் காபிராவான். ஆகையினால் வஹ்யு ஜலீயை மறுத்தவன் காபிராவான் என்பது தெரிய வருகிறது.

வஹ்யின் இரண்டாவது வழி

இதுவாகிறது, கேட்கிறவர் வார்த்தையைக் கேட்பார். ஆனால் பேசுகிறவரைப் பார்க்கமாட்டார். எதுபோலென்றால், ஹலரத் மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் தூறுஸீனா மலையில் அல்லாஹு த்தஆலா பேசுகிறதைக் கேட்டார்கள், வார்த்தைகளைக் கேட்டு விளங்கினார்கள். பேச்சைக் கேட்டவர்கள் வலுப்பமான-தகுதி வாய்ந்த ஒரு நபியாக இருப்பதனால் நபி சொன்ன வார்த்தையை மறுப்பதுவும் குபிராகும். இதனாலேயே தூறுஸீனா மலையில் பேசப்பட்ட வார்த்தைகளை மறுத்தவனும் ஒரு நபியை (மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாம்) பொய்யாக்குவதாக இருப்பதால் காபிராவான். மேலும், இரண்டாவது காரணம் குர்ஆன் கூறிய அதைப்பற்றி சாட்சி கூறி இருக்கிறது. எனவே, அதை (தூறுஸீனா மலையில் பேசப்பட்ட வார்த்தையை) மறுத்தவன் குர்ஆனையும் பொய்யாக்குகிறவனாக ஆகின்றான். இதனாலும் அவன் காபிராவான்.

வஹ்யின் முன்றாவது வழி

‘இல்காஉ”வாகும். இல்காஉ என்பதன் பொருள், போடுவது என்பதாகும்.

ஏதாவதொரு பாத்திரத்தில் தண்ணீரை அல்லது பால் மற்றவைகளைப் போடுவது-
 ஊற்றுவது போல. இதுபோன்று அல்லாஹு தஆலா தனக்குச் சொந்தமான (தன்னை
 முடுகிய) நல்லடியார்களுடைய இருதயத்தில் தன்னுடைய வார்த்தைகளையும்
 போடுகிறான். இவ்வார்த்தைகளுக்கு ‘இல்காஉ’ எனச் சொல்லப்படுகிறது.

‘இல்காஉ’வின் முறைப்படி கல்பில் போடப்படக்கூடிய வார்த்தைகளும் அல்லாஹு த்
 தஆலாவின் வார்த்தைகளேயாகும். ஆனால் அந்த நல்லடியார் நபியாக இருந்தால்
 அந்த வார்த்தையை மறுதலித்த (மறுத்த)வனும் காபிராவான். ஏனெனில் அதை
 மறுப்பதனால் நபியை பொய்யாக்குவது உண்டாகிறது. நபியைப் பொய்யாக்குவது
 குற்றாகும். இந்த ‘இல்காஉ’ சம்பந்தமாகத்தான் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி
 வஸல்லம் அவர்களின் ஹதீது,

إِنَّ عِزِّي فِي قَلْبِ قَوْمِي

‘இன்ன றாஹல் குதுஸி நபத பீ றாஈ’

‘நிச்சயமாக றாஹு ல் குதுஸு (ஜிபூர்ல் அலைஹிஸ்ஸலாம்) என்னுடைய கல்பில்
 ஊதினார்கள்!’ என்று வந்திருக்கிறது.

வஹ்யின் நான்காவது வழி

‘இல்ஹாம்’ ஆகும். குழாயிலிருந்து ஓடி வருவது போல் அல்லது பூமிக்குள்ளிருந்து
 தண்ணீர் ஊற்றுக்கள் பொங்கி வருவது போல். நல்லடியார்களில் ஒருவரின்
 கல்பிலிருந்து அல்லாஹு த்தஆலாவின் வார்த்தைகள் பொங்கி எழுவதாகும். இதற்கு

‘இல்ஹாம்’ என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த மாதிரி ஒவ்வொரு மனிதனுடைய
 கல்பிலிருந்தும் ஆயிரக்கணக்கான வார்த்தைகள் பொங்கிப் பொங்கி எழுந்து
 கொண்டுதான் இருக்கும். இவைகளுக்கெல்லாம் ‘இல்ஹாம்’ என்று சொல்லப்பட
 மாட்டாது.

‘இல்ஹாம்’ என்பதாகிறது, அல்லாஹ்வின் நல்லடியார்களில் ஒருவரின் கல்பிலிருந்து
 அல்லாஹ்வின் புறத்தால் பொங்கி எழக்கூடியது (வார்த்தை)களாகும். அவை
 அல்லாஹ்வின் வார்த்தைகள்தானென்று சாட்சியம் கூறக்கூடிய குறிப்பான சில
 அடையாளங்களும் அவைகளுக்குண்டு. அவைகளோடு ஒளியுண்டாகும். அகத்தெளிவு
 விசாலமாகும். இதைப்பற்றி விசேச நல்லடியார்களே அறிவார்கள். மேலும் அதற்கு
 கூர்ந்து, இல்ஹாம் வருகிறதாகச் சொல்லக்கூடியவர் இறையச்சமுடையவராகவும்,
 உலகப்பற்றற்றவராகவும், பேணுதலுடையவராகவும், அவருடைய செயலும்,

வார்த்தைகளும் கூரீஅத்திற்கு நேரானதாகவும், ஒற்றுமையானதாகவும் இருக்க வேண்டும். அவருக்கு வந்த ‘இல்ஹாம்’ அல்லது ‘இல்காஉ’ கூரீஅத்திற்கு மாற்றமானதாக இல்லாதிருக்க வேண்டும். அதற்கு (கூரீஅத்திற்கு) மாற்றமானதாகயிருந்தால் அது மறுக்கப்பட்டதாகும். கூரீஅத்திற்கு நேர்பாடானதாயிருந்தால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகும். எதாவது ‘இல்ஹாம்’ அல்லது ‘இல்காஉ’ கூரீஅத்திற்கு மாற்றமாகவோ அல்லது நேர்பாடாகவோ இல்லாமல் ஒரு மேலதிகமான விசுவயமாக இருந்தால் அல்லது கூரீஅத்தின் ஏதாவதொரு ஹு க்முக்கு உதவியாக இருந்தால் அதுவும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டதாகும். ஆனால் எந்த நல்லடியார் இந்த இல்ஹாமைக் கொண்டு பாக்கியம் பெற்றாரோ அவருக்குத்தான் அதன்படி அமல் செய்வது அவசியமாகும். மற்றவர்கள் பேரில் அவசியமில்லை. அவர்கள் பேரில் அது ஆதாரமாகாது. இப்போது சொல்லவந்ததிலிருந்து ‘இல்ஹாம்’ வரக்கூடிய அடியார்களுக்கு கசுஃபு-அகத்தெளிவு அனுபோகத்தால் அறியக்கூடிய அத்தாட்சிகளோடு அல்லாஹ்வின் வார்த்தைதான் இல்ஹாம் என்று விளங்கவருகிறது. அப்படி இல்லையென்றால் அது இல்ஹாம் அல்ல. எனினும் அது கசுஃபுத்தானிய்யான அல்லது நபுஸானிய்யான வஸ்வாஸாகும். இந்த இல்ஹாமுக்கு உவமானம் குர்ஆன் கூரீபில்,

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ

‘வ அவ்ஹைனா இலா உம்மீ முஸா அன் அர்ளிஹி’

‘நாம் முஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களின் தாயாரளவில் அவருக்கு பால் கொடும் என்று வஹி அறிவித்தோம்’ (28:7) என்ற வசனத்திலிருந்து கிடைக்கிறது.

இந்த வஹி நபி முஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களின் தாயாருக்கு இல்ஹாமின் வழியாக வந்தது. அதாவது முஸா அலைஹிஸ்ஸலாமவர்களின் தாய் நபியாக இல்லாதிருந்தும் அவர்களின் கல்புக்குள்ளிலிருந்து அல்லாஹு த்தஆலா ‘அவருக்கு பால் கொடும்’ என்ற தனது வர்த்தையை உஹ்றுக்கண்ணிலிருந்து பொங்குவது போல் பொங்க வைத்தான்.

வஹ்யின் ஐந்தாவது வழியாகிறது

வசியப்படுத்துவதாகும். அதாவது, ஒரு வஸ்துவை ஒரு வேலையைச் செய்யும்படியாக கட்டளையிட்டு அது அந்தக் கட்டளையை மீறி அந்த வேலையைச் செய்யாமலிருக்க முடியாது என்ற விதமாக அதை வசியப்படுத்துவதாகும். எப்படிப்போல் என்றால் அல்லாஹ்வின் திருவசனத்தில் வருகிறது,

وَأَوْسَىٰ رَبُّكَ إِلَىٰ التَّمَلُّ

‘வஅவ்ஹா ரப்புக இலன் னஹ்ல’

‘உம்முடைய ரட்சகன் தேனீயளவில் வஹியறிவித்தான்’ (16:68) இந்த வஹியைக் கொண்டு கருத்தாவது, தேனீக்கள் நல்ல பரிசுத்தமான அமுதங்களை அருந்திக் கொண்டு வந்து உயரமான தலங்களில் தனக்கு வீடு கட்டிக் கொண்டு அதை சேமித்து வைக்கும்படியாக கட்டயிட்டு அவைகள் அதற்கு மாற்றமாக நடக்கமுடியாதென்ற விதமாக அவைகளை வசியப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றான் என்பதாகும். அல்லாஹு த்தஆலா இப்படி வசியப்படுத்தி வைத்திருப்பதை தனது வஹ்யு-வார்த்தை என்று கூறுகின்றான். அதாவது இந்த தேனீக்களை இப்படி வசியப்படுத்தியது எனது (வஹ்யு)வார்த்தையாகும்.

வஹ்யின் ஆறாவது வழியாகிறது

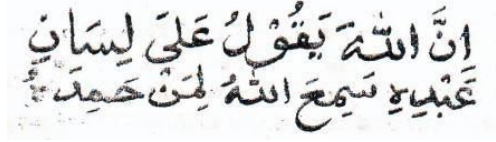
சொப்பனமாகும். ஏனென்றால் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் நல்ல சொப்பனத்தை(கனவை) நுபுவ்வத்தின் பாகங்களிலிருந்து ஒரு பாகமென்று அறிவிக்கிறார்கள்.

அல்லாஹு த்தஆலாவின் விசேசமான சொந்த அடியாரொருவரின் மூலமாக வேறொரு அடியானுடன் பேசுவது, முதலாவதான வஹ்யு பில் வாஸிதா ஒருவர் மூலமாக வரக்கூடிய வஹ்யைச் சேர்ந்ததாக இருக்கும். எவ்விதமெனில் அல்லாஹ்வின் திருவசனத்தில்,

وَإِذْ أَوْعَيْتُ إِلَى الْحَوَارِيِّينَ

‘வஇத் அவ்ஹைது இலல் ஹவாரிய்யீன்’

‘நான் ஹவாரிய்யீன் (நபி ஈஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களின் உம்மத்து)களளவில் வஹீ அறிவித்த போது” (5:11) என வந்திருக்கிறது. எதார்த்தத்தில் அல்லாஹு த்தஆலா நபி ஈஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் மூலமாக அந்த ஹவாரிய்யீன்களுடன் பேசினான். ஹளரத்து ஈஸா அவர்களின் நாவு அது சமயம் அல்லாஹு த்தஆலாவின் கலாம்-வார்த்தை வெளியாவதற்கு வழியாக இருந்தது. அல்லாஹு த்தஆலா ஹவாரிய்யீன்களுடன் ஈஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் வாயினால் பேசினான். ஹளரத் ஈஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் வாயிலிருந்து ஹவாரிய்யீன்கள் கேட்ட வார்த்தைகளை அல்லாஹு தன்னுடைய வார்த்தை என்றும், வஹீ என்றும் சொல்கிறான். ‘நான் (நேரடியாக) ஹவாரிய்யீன்களுடன் பேசிய போது என்று அல்லாஹு கூறுகின்றான். அது சமயம் ஹளரத் ஈஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களுடைய வாயினால் அல்லாஹு பேசினான். இதுபோலவே நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய வார்த்தையாகிய,

‘இன்னல்லாஹு யகூலு அலா லிஸானி அப்திஹி ஸமியல்லாஹு லிமன் ஹமிதஹு ’”

‘அல்லாஹு ஹதஆலா தன் அடியானின் வாயினால் ‘ஸமிஅல்லாஹு லிமன் ஹமிதஹு ’”

என சொல்கிறான்” என்ற ஹதீதிலும் வந்திருக்கிறது. அதாவது, தொழுகிறவன் றுகூஜ விட்டும் நிலைக்கு வந்தபின் ‘ஸமிஅல்லாஹு லிமன் ஹமிதஹு எனச் சொல்வதானது எதார்த்தத்தில் அது தொழுகிறவனுடைய வார்த்தையல்ல. எனினும் ஹக்குதஆலா தொழுகிறவனுடைய வாயில் ஸமியல்லாஹு லிமன் ஹமிதஹு என்று சொல்கிறான். இது தொழுகிறவனுடைய வார்த்தையல்ல. இது அல்லாஹ்வுடைய வார்த்தையாகும்.

இதனால் அல்லாஹ் தன்னுடைய அடியார்களின் வாயினால் இன்னுமொரு அடியானுடன் பேசுகிறான் என்பது மிகத் தெளிவாக விளங்கவருகிறது. எந்த அடியானுடைய வாயினால் பேசுகிறானோ அந்த அடியார் நபியாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது நபியல்லாதவராக இருந்தாலும் சரியே. நபியாக இருந்ததற்கு உவமானம் நபி ஈஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள். அல்லாஹ் நபி ஈஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களுடைய வாயினால் அவர்களுடைய உம்மத் (ஹவாரியீன்)களோடு பேசினான். நபியல்லாதவர்களாக இருந்ததற்கு உவமானம் தொழுகிறவனுடைய நாவாகும்.

‘ஸமியல்லாஹு லிமன் ஹமிதஹு ’” என்ற அல்லாஹ்வின் வார்த்தை நபியல்லாத தொழுகிறவனுடைய வாயிலிருந்து வருகிறது. அல்லாஹ் தன்னுடைய சொந்த அடியார்களுடைய வாயினால் தனது மற்ற அடியார்களுடன் பேசுவான் என்பது குர்ஆன் ஹதீதின் ஆதாரங்களைக் கொண்டு தரிபாடாகிவிட்டபோது ஹளரத் முல்லா றாமீ

அவர்களின் ‘மத்னவீ மவுலவீ மஃனவீ, ஹஸ்து குர்ஆன் தர்ஸபானே பஹ்லவீ” மவுலவி (ஜலாலுத்தீன் றாமீ)யின் மதனவியாகிறது அல்லாஹ்வின் வார்த்தை என்று சொன்னது முற்றிலும் உண்மை என்பதற்கு பூரண சாட்சியாகிவிட்டது. ஏன்? மவுலானா முல்லாஜாமீ ரஹ்மத்துல்லாஹி அலைஹி அவர்களின் வெளிர்ங்கமான, உள்ரங்கமான அறிவுகள் சமுத்திரம் போன்றதென்பது சூரியனைவிடவும் மிகத் துலாம்பரமானதாகும். இம்மாதிரியாக கூர்அத்து, தரீகத்துடைய அறிவுகளைத் தெரிந்த ஆமிலான முத்தகியான மாமேதையின் (மௌலானா ஜலாலுத்தீன் ரூமி ரஹ்மத்துல்லாஹி அலைஹி அவர்களின்) வார்த்தையை, அதுவும் மேலே கூறியுள்ளபடி குர்ஆன், ஹதீதின் ஆதாரங்களுக்குச் சரியாக இருக்கும்போது எங்ஙனம்தான் ஒப்புக் கொள்ளாதிருக்க முடியும்? அல்லஹ்ம்துல்லாஹ்! இப்போது விளக்கிக் காட்டியதிலிருந்து ஹளரத் மௌலானா முல்லா ஜாமீ ரஹ்மத்துல்லாஹி அலைஹி அவர்கள், மௌலானா ஜலாலுத்தீன் ரூமி ரஹ்மத்துல்லாஹி அலைஹி அவர்களைப் பற்றி வர்ணித்துப் பாடிய,

مَنْ جَاهِدْنَا فَاِنَّا نَجَاهِدُ
مَنْ جَاهِدْنَا فَاِنَّا نَجَاهِدُ

‘மன்சுஷ கோயம் வஸ்பெ ஆண் ஆல ஜனாப் னேஸ்த்து பயகம்பர் வனே தாறத் கிதாப்”

‘அந்த மாபெரும் சமூகத்தின் வர்ணனை இலட்சணங்களை பற்றி நான் என்னவென்று சொல்வேன். (என்னால் புகழ்ந்து சொல்லிக் காண்பிக்க முடியாது. ஆனாலும் அவர்கள்) நபியல்ல. வேதத்தையுடையவருமல்ல என்ற மற்ற கவியின் கருத்தும் தெளிவாகிவிட்டது. இப்பொழுது நாம் அசலில் ஆரம்பித்த கவியின் விரவுரையளவில் மீளுவோம்.

‘பிசுஷு ணோ” என்ற பதம் பி:லு அன்று- ஏவலுக்குள்ள சொல். இதற்கு மஸ்தறு- உற்பத்தி இடம் ‘சுஷனிதன்’ என்பதாகும். பிசுஷு ணோ” என்பதிலுள்ள ‘பி”யாகிறது பார்ஸி பாசுஷக்காரர்களின் பழக்கப்படி ஒவ்வொரு ஏவல் சொற்களோடும் சேர்த்தே சொல்லப்படுகிறது. ‘ஊ’ என்பதுதான் அசலில் ஏவலுக்குரிய சொல். ‘பி” மேலதிகமாக சேர்க்கப்பட்டதேயாகும். ஆயினும் இந்த ‘பி”யை அதிகப்படுத்தியதிலும் கருத்தில்லாமலில்லை. சுஷு ணோ என்பதற்கும், பிசுஷு ணோ என்பதற்கும் வித்தியாசம், பி இல்லாது ‘சுஷு ணோ” என்று சொல்லிக் கட்டளையிடுவதில் பியைச் சேர்த்து ‘பிசுஷு ணோ” எனச் சொல்லி கட்டளையிடுவதிலுண்டான சக்தி இல்லலை. ஏனென்றால் அகராதிப்படி ஒவ்வொரு பதத்திலும் அட்சரங்களை அதிகப்படுத்துவதனால் அதிகக் கருத்தின் பேரில் அறிவிக்கும்.

‘சுஷு ணோ” விலிருப்பதைவிட ‘பிசுஷு ணோ”வில் ஒரு பி எனும் அட்சரம் அதிகமாக இருக்கிறது. கண்டிப்பாக அதில் வெறும் ஏவலைவிட அதிகமான ஒரு கருத்து இருக்க வேண்டும். இதனால் பிசுஷு ணோவில் கருத்து கண்டிப்பு எனும் வலு உண்டாகிவிட்டது. ‘பிசுஷு ணோ” என்பது, கவனமாக கேள்! என ஒரு அழுத்தமான கட்டளையைக் கொடுக்கிறது. இதே போல் வார்த்தையை மொழிவதில் பேதகப்படுத்துவதிலும் கருத்து விசேஷம் உண்டாகும். எப்படியென்றால், ஒருவன் ‘சுஷு ணோ” என சாதாரணமாகத் தொனியில் சொல்கிறான். இன்னொருவன் சுஷு ணோ என்று உரத்த குரலில் ‘ஊ’வை நீட்டிச் சொல்கிறான். இவ்விரண்டு வார்த்தைகளுக்கிடையில் கண்டிப்பாக வித்தியாசம் இருக்கவே செய்யும். வார்த்தையைக் கேட்டவன் இவ்வித்தியாசத்தைப் புரிந்து கொள்கிறான் என்பதில் ஐயமில்லை. உரத்த குரலில் ஏவிய கட்டளையை கட்டாயம் செய்ய வேண்டும். செய்யாதிருப்பது கட்டளையிட்டவனுடைய அதிருப்திக்கும், வருத்தத்திற்கும்

காரணமாகுமென்றும் அறிந்துக் கொள்கிறான். இதே வித்தியாசம்தான் ‘கூஷ் ணோ’விற்கும் ‘பிசூஷ் ணோ’விற்கும் இடையில் இருக்கிறது.

‘கூஷ் ணோ’ என்பதைப் பார்க்கிலும் ‘பிசூஷ் ணோ’ என்பதில் அதிக கண்டிப்பு, அதிக எச்சரிக்கை (கட்டாயம்) யெனும் கருத்து மறைந்திருக்கிறது. மௌலானா ரஹ்மத்துல்லாஹி அலைஹி அவர்கள் ‘பிசூஷ் ணோ’ என்ற வார்த்தையைக் கொண்டு, பேச்சைச் சரியாக கவனமாக கேள்! என்று எதிலிருப்பவனை எச்சரிக்கிறார்கள் (வலியுறுத்துகிறார்கள்) மேலும் ரஹ்மத்துல்லாஹி அலைஹி அவர்கள் தங்கள் ‘மத்னவி’யை ‘பி’ எனும் அட்சரத்தைக் கொண்டு ஆரம்பித்திருப்பதில் அல்லாஹின் கலாமான குர்ஆன் ஷரீபையும் ‘பி’ எனும் அட்சரத்தைக் கொண்டே ஆரம்பித்திருப்பதனால் எதிர்பாராதவிதமாக குர்ஆன் ஷரீபுக்கு நேர்பாடாகிறதும் உண்டாகி இருக்கிறது.

‘பி’ எனும் அட்சரத்தின் அந்தரங்கம்.

நபிமார்கள் அலைஹிமிஸ்ஸலாத்து வஸ்ஸலாமவர்கள் இருபத்தெட்டு மர்தபாக்களுக்கு எதுகையாக இருபத்தெட்டு அட்சரங்களை வைத்துள்ளார்கள் என்றால் என்று ஷெய்குல் அக்பர் முஹ்யியித்தீன் இப்னுல் அரபி றலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆகவே, அலிபை ஹக்கு தஆலாவின் தாத்துடைய மர்தபாவுக்கு எதுகையாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுதான் உஜூ துடைய முதலாம் மர்தபாவாகும். இன்னும் உஜூ துடைய இரண்டாம் மர்தபாவாகிய ‘அக்லு குல்லு’க்கு எதுகையாக ‘பே’ என்னும் அட்சரத்தை வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘அக்லு குல்லு’னாலேயே சகல சீருக்ஷடிகளின் வெளிப்பாட்டின் வாசல் திறக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ‘அக்லு குல்லு’னாலேயே உலகமெனும் கிதாபை-ஏட்டை ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘பே’ எனும் அட்சரத்தை ‘அக்லு குல்லு’க்கு எதுகையாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனாலேயே அல்லாஹ் தன்னுடைய வேதமான குர்ஆன் மஜீதை ‘பே’ என்னும் அட்சரத்தைக் கொண்டே ஆரம்பித்திருக்கிறான். எப்படி ‘அக்லு குல்லு’ எனும் வித்துக்குள் உலகமெனும் விருட்சம் அமைந்திருந்ததோ, அதை போல் ‘பே’ எனும் அட்சரத்திற்குள் சகல தெய்வீக வேதங்களும் அமைந்திருக்கின்றன.

செய்யிதுனா அலி கர்ரமல்லாஹு வஜ்ஹுஹு சொல்லியிருக்கிறார்கள்: ‘சகல தெய்வீக வேதங்களிலுமுள்ளவைகள் அத்தனையும் குர்ஆனில் இருக்கின்றன. குர்ஆனில் இருக்கக் கூடியவை அத்தனையும் ஸூ ரத்துல் பாத்திஹாவில் இருக்கின்றன. ஸூ ரத்துல் பாத்திஹாவில் இருக்கிறதடங்கலும் பிஸ்மில்லாஹ்வில் இருக்கின்றன.

பிஸ்மில்லாஹ்வில் இருப்பவை அடங்கலும் பிஸ்மில்லாஹ்விலுள்ள ‘பே’யில் இருக்கின்றன. பிஸ்மில்லாஹ்வின் ‘பே’யிலுள்ளவைகளெல்லாம் ‘பே’யின் கீழுள்ள ‘நுக்தா’வில் இருக்கின்றன.

‘பே’ யின் நுக்தாவின் அந்தரங்கம்.

நுக்தா, எழுதப்பட்ட அட்சரங்கள், பதங்கள், வசனங்கள், அத்தியாயங்கள், ஏடுகள் அத்தனைகளையும் பொதிந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆதியிலிருந்து அந்தம் வரையிலும் எத்தனை அட்சரங்கள், பதங்கள் எழுதப்பட்டனவாயிருக்கின்றனவோ, எழுதப்படக் கூடியதாக இருக்கிறதோ அவைகளைத்தும் இந்த நுக்தாவின் ‘மள்ஹறு-வெளியாகும் தானம்-கண்ணாடியாகவே இருக்கும். மேலும் ஆதியந்தத்திலுள்ளதாகிய சகல அட்சரங்களும், பதங்களும் இந்த நுக்தாவினுடைய உருவங்களும், தோற்றங்களுமேயாகும். இல்லை. இல்லை! ஓரட்சரமுமில்லை. ஒரு பதமுமில்லை! இருப்பவைகளெல்லாம் இந்த ஒரே நுக்தாவேதான். எஞ்சியுள்ள அட்சரங்கள், பதங்கள் யாவுமே இந்த நுக்தாவின் கற்பனையான உருவங்களேதான். பாருங்கள்! இந்த நுக்தா இரண்டு விடுத்தம் வெளியாகி தன்னொடு சேர்ந்துவிடுமானால் அப்போது கத்தின்-கோட்டின் கற்பனை யோலம் உண்டாகி விடுகிறது. இப்போது இந்தக் கற்பனையான கோட்டின் கோலம் நுக்தாவின் கோலத்தின் பேரில் திரையாக ஆகிவிட்டது. இப்போது நுக்தா பார்வையை விட்டும் மறைந்து விட்டது. பார்வைக்குத் தென்படுவதில்லை. நீங்கள் இந்தக் கற்பனையான உருவத்தைப் பார்த்ததும் ‘கோடு’

கோடு’ என்று சப்தமிடுகிறீர்கள். (ஆனால்) இங்கு கோடுமில்லை. கோட்டின் ஸ ரத்துமில்லை. எதார்த்தத்தில் இருப்பது அந்த நுக்தாவேதான். ஆனால் திரும்ப மடங்கி வெளியாகி கோட்டின் கற்பனை உடையை உடுத்தி(அணிந்து) இருக்கிறது.

பாருங்கள்! இங்கு ஒரு (.) இருக்கிறது. (.) இதுவும் ஒன்று, அதே நுக்தாதான். இப்பொழுது பாருங்கள்! (..) இரண்டு நுக்தாக்கள் இருக்கின்றன. அதாவது அந்த ஒரே நுக்தாதான் இரு தடவைகளில் வெளியாகி இருக்கின்றது. அதாவது அந்த ஒரே நுக்தாதான் இரு தடவைகளில் வெளியாகி இருக்கின்றது. ஆகவே, கோடு என்பது அவ்விரு நுக்தாக்களும் தடக்குள் ஒன்றாகச் சேர்வதனால் ஏற்பட்ட தோற்றமாகும். ஆனால் கோடு வெளியில் உண்டாகவில்லை. உண்டாகவும் மாட்டாது. உண்மையில் இல்லாமல், வெறும் கற்பனையில் மட்டும் தோற்றமாகிறது. எப்போதாவது அவ்விரு நுக்தாக்களையும் பிரித்து விடுவீர்களேயானால் கோட்டின் கற்பனையான உருவம் அழிந்து போய்விடும். எப்படி இந்த கோட்டின் வஜூ தும், பகாவும்-உள்ளமையும், நிலையும் கற்பனையாக இருந்ததோ அதே போல் அதன் அதமும், பனாவும்-இன்மையும், நாஸ்தியும் கற்பனையேதான். உள்ளமையில் கோடு உண்டாகவுமில்லை, அது நிலைபெறவுமில்லை. அதன் உஜூ தும், பகாவும்-உள்ளமையும், நிலையும் இன்னும் அதன் அதமும், பனாவும்-இன்மையும், நாஸ்தியும் கற்பனையிலேதான் இருந்தது. வெளியில் எந்த நுக்தா இருந்ததோ அதுவேதான் கோட்டின் உருவத்திலும் இருந்தது. இன்னும் பிரிந்த பிறகும் அதுவேதான் உண்டானதாக இருக்கிறது.

ஏனென்றால், மவுஜி தாக உள்ளது ஒருபோதும் மஃதூம் ஆகமாட்டாது. இன்னும், மஃதூமாக உள்ளது மவுஜி தாகவும் மாட்டாது- உளதானதாக உள்ளது இல்லாததாகவும், இல்லாததானது உளதானதாகவும் ஆக மாட்டாது. கோட்டின் உஜி தும் கற்பனையானதாகவே இருந்தது. கோடு ஒருபோதும் உளதாகவுமில்லை, இல்லாததாகவுமில்லை, நிலைபெறவுமில்லை, அழிவின் குணபாட்டை ஏற்கவுமில்லை. ஆதியிலிருந்து அந்தம் வரையிலும் அது மஃதூமாகவே-இல்லாததாகவே இருக்கும். இதேபோல், அலிப், பே, தே முதலிய மற்றெல்லா அச்சரங்களின் உஜி தும் கற்பனையான உஜி தேதான். எதார்த்தத்தில் அந்த எல்லா உருவங்களின் கற்பனை உடைகளிலும் நுக்தாவின் வெளிப்பாடே-காட்சியே- தோற்றமேதான். ஆகவே அதியிலிருந்து அந்தம் வரையிலும் எத்தனை அட்சரங்கள், பதங்கள், நூல்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவையெல்லாம் முழுவதுமே இந்த ஒரே நுக்தாவின் தோற்றமேதான். அந்த ஒரு நுக்தாவேதான் என்றும் துலாம்பரமாகி விட்டது.

நுக்தா சேகரித்துக் கொண்டிருப்பதற்கும், ஹக்கத்து முஹம்மதிய்யா சேகரித்துக் கொண்டிருக்கும் நேர்பாடு:

பாருங்கள்! மை எப்போது மைக்கூட்டிலிருந்ததோ அந்த மர்தபாவில், மை எந்த அட்சரத்தினதும், பதத்தினதும் உருவத்தில் வெளியாவதற்கு அருகதையும் இயல்பையும் வைத்திருக்கவில்லை. நகல அட்சரங்கள், பதங்களின் உருவங்களும் அதனுள் மறைந்திருந்த போதிலும் மையாக இருக்கும்போது மையை விட்டு அவை பிரியவில்லை. இதேபோல் ஒரு அட்சரம் மற்ற அட்சரத்தை விட்டும் பிரியவுமில்லை.

அலிப், பே, ஜீம் மற்றும் எல்லா அட்சரங்களும் இந்த மையின் மர்தபாவில் ஒன்று மற்றது தானாகவே இருக்கும். ஒரு அட்சரமும் மற்றொரு அட்சரத்தை விட்டும் பிரியவில்லை. ஆனால் (மையில் எல்லா அட்சரங்களும், எல்லா பதங்களும் அடங்கியிருப்பதுடன்) அதில் எந்த உருவத்தின் பேரிலும் வெளியாவதற்கு அருகதையும், இயல்பும் இல்லை. இந்த மர்தபாவை மையின் தாத்துடைய மர்தபாவென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். பின்னர், எப்போது மை கலத்தின் நுனியில் நுக்தாவின் உருவத்தில் வெளியாகுமோ, அப்போது அந்த நுக்தாவின் உருவத்தில் ஒவ்வொரு அட்சரங்கள், பதங்களின் உருவங்களிலும் வெளியாகிறதற்கு அருகதையும், இயல்பும் உண்டாகிவிடுகிறது. இந்த நுக்தாவினுடைய உருவத்தில் சகல அட்சரங்கள், பதங்களினுடைய உருவங்களும் மறைந்திருந்தாலும், இன்னும் ஒரு அட்சரத்தின் அல்லது பதத்தின் உருவம் மற்ற அட்சரத்தின் அல்லது பதத்தின் உருவத்தை விட்டும் பிரியாமல் இருந்தாலும் சரி, எப்படி மையில் ஒரு அட்சரம் மற்ற அட்சரம் தானாகவே இருந்ததோ அதே போல் நுக்தாவின் உருவத்திலும் தானாகவே இருக்கும்.

ஆனால் வித்தியாசம் என்னவென்றால் நுக்தா மையின் தாத்துடைய உருவத்தை விட்டும் நம்முடைய புத்தியிலும், சிந்தனையிலும் வேறாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் நாம் மையினுடைய பெயரைக் கேட்டோமானால் நம்முடைய மனக் கண்ணாடியில் மையினுடைய ஒரு குறிப்பான உருவம் உண்டாகிறது. நுக்தாவுடைய பெயரைக் கேட்டோமானால் நுக்தாவுக்கு குறிப்பான ஒரு உருவம் நம் மனக் கண்ணாடியில் தோன்றுகிறது. இந்த நுக்தாவுடைய உருவம் மையினுடைய உருவத்துக்கு வேறாக

இருக்கிறது. இப்போது மை இரண்டு உருவங்களில் தோன்றியிருக்கிறது. ஒன்று மை தன்னுடைய உருவம், மற்றது நுக்தாவினுடைய உருவம் ஒவ்வொரு உருவத்திற்கும் வெள்வேறு பெயர் உண்டாகியிருக்கின்றன. மை ஒன்றேதான். எது நுக்தாவாக இருக்கிறதோ அது மையேதான்! எது மையாக இருக்கிறதோ அது நுக்தாவேதான்.

ஆனால் உருவத்துடைய கவனத்தைப் பொறுத்து இப்போது மை ஒன்றிலிருந்து இரண்டாகிவிட்டது. அதற்கு இரண்டு பெயர்களும் உண்டாகிவிட்டன. ஒன்று ‘மை’ மற்றது ‘நுக்தா’ ஆனால் மையாக இருந்த சூறத்தில் எந்த அட்சரத்தினடைய சூறத்திலும் வெளியாவதற்கு அருகதையுமில்லை, இயல்புமில்லை எப்போது நுக்தாவினுடைய சூறத்தில் மை வெளியானதோ அந்த நுக்தாவின் சூறத்தில் அருகதையையும், இயல்பையும் உண்டாக்கிக் கொண்டது. இப்போது நுக்தா, கலம் எவன் கையிலிருக்கிறதோ அந்த எழுத்தாளனுடைய நாட்டப்படி ஒவ்வொரு அட்சரத்தினுடைய சூறத்திலும் காட்சியளிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. அலிப், பே, தே யென்று தனி அட்சரங்களுடைய உருவத்தில் அல்லது வந்தான், பேசினான், தின்றான், குடித்தான் இதுபோன்ற சேர்ந்த பதங்களினுடைய சூறத்தில் (காட்சியளிக்கிறது) ஆனால் உங்களுக்குத் தெரியும். அலிப், பே என்பது அட்சரம் (என்றும்) தின்றான், குடித்தான் என்பது பதங்கள் (என்றும்) ஆனால் சூறத்தைக் கவனிக்கிற போது நுக்தாவை விட்டும் பிரிந்தே தெரிகிறது நுக்தாவுக்கு வேறாக இருக்கிறது. நுக்தா மையை விட்ட பிரிந்து வேறாக இருப்பது போல். ஆனால் எதார்த்தத்தை கவனிக்கிறபோது மையேதான் நுக்தா. அலிப், பே, தின்றான், குடித்தான் மற்றும் எல்லா அட்சரங்களும், பதங்களும் ஆதியிலிருந்து அந்தம் வரையிலும் மையேமைதான். ஆனால் மை இந்த அட்சரங்கள், பதங்களின் புதிய புதிய உடையில் வெளியாகிக் கொண்டே இருக்கிறது. ஹக்கீகத்தான எதார்த்த வடிவம் ஒன்றை விட்டும் இரண்டாகவில்லை. ஆனால் உடை மட்டிலடங்காமல் இருக்கின்றன. அதனால் மையின் பெயர்களும் இந்த உடையின் மர்தபாவில் மட்டிலடங்காமலிருக்கின்றன. எல்லா அட்சரங்கள் பதங்களின் சூறத்திலும் மையின் காட்சியேதான்.

இதேபோல் ஹக்கீகத்து முஹம்மதியாவாகிறது (அதையுடையவர்கள் பேரில் ஸலவாத்தும், ஸலாமும் உண்டாவதாக) ‘பே’யின் நுக்தாவின் ஸ்தானத்திலிருக்கிறது. அது சகல சூறத்தின் உடையிலும் வெளியாகிறதற்கு அருகதையும், இயல்பையும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த அருகதையும், இயல்பும் ஹக்குத்தஆலாவின் தாத்துடைய மர்தபாவில் இல்லை. எப்படியென்றால், மையினுள் சகல தனித்த அட்சரங்களும், சேர்ந்த அட்சரங்களும் அடங்கியிருந்தும் அதில் எந்த அட்சரத்தின் பதத்தின் சூறத்திலும் வெளியாவதற்கு அருகதை இல்லாதிருந்ததோ அதுபோல் உலகாதி சர்வ சிருஷ்டிகளின் சகல அணுக்களின் சூறத்துகளும் ஹக்குத்தஆலாவின் தாத்தில் ஹக்கீகின் தாத்துதானாகவே இருக்கும். இன்னும் ஒவ்வொரு அணுக்களும் மற்ற அணுதானாவே இருக்கும் எப்பொழுது ஹக்குத்தஆலா தாத்தின் மர்தபாவான அஹதிய்யத்திலிருந்து ஹக்கீகத்துல் முஹம்மதியாவான வஹ்தத்தின் மர்தபாவின் சூறத்தில் தஜல்லியானானோ-வெளியானானோ அந்த ஹக்கீகத்தில் சகல சூறத்தின்

பேரிலும் தஜல்லீ வெளியாகவும், சகல சூறத்தின் உடையை அணியவும் அருகதை தாத்தில் உண்டானது. எனினும் மை, நுக்தா தானாகவே இருந்தது போல் இந்த ஹகீகத்துல் முஹம்மதிய்யாவின் மர்தபாவில் சகல அணுக்களின் சூறத்துகளும் ஹகீகத்து முஹம்மதிய்யாதானாகவே இருந்தது. இதேபோல் ஒவ்வொரு சூறத்தும் மற்ற சூறத்து தானாகவே இருந்தது. ஒரு சூறத்தாவது அலாதியாகப் பிரிந்ததில்லை. எனினும் ஒவ்வொரு சூறத்தும் இந்த ஹகீகத்து முஹம்மதிய்யாவின் மர்தபாவில் தாத்து தானாகவே இருந்தது. எப்படி ஒவ்வொரு அட்சரமும், ஒவ்வொரு பதமும் நுக்தாவின் சூறத்தில் மை தானாகவும் இன்னும் மற்ற அட்சரங்கள் அல்லது பதங்கள் தானாகவும் இருந்ததைப் போல்.

மேலும், எப்படி மையின் தாத்திலும் நுக்தாவின் சூறத்திலும் அருகதை இயல்பு ஆகிய வித்தியாசம் இருக்கிறதோ அதேபோல் ஹக்கின் தாத்தின் மர்தபாவாகிய அஹதிய்யத்திலும், ஹகீகத்துல் முஹம்மதிய்யாவான வஹ்தத்தின் மர்தபாவிலும் அருகதை இயல்பின் வித்தியாசம் மட்டுமே இருக்கிறது. அது இல்லையானால் எது வஹ்தத்தோ அதுவே அஹதிய்யத்தாகும். எது அஹதிய்யத்தோ அதுவே வஹ்தத்தாகும். எப்படி எது மையாக இருக்கிறதோ அதுவே நுக்தாவாகவும், எது நுக்தாவாக இருக்கிறதோ அது மையாகவும் இருப்பதுபோல். மேலும் எப்படி ஆதியிலிருந்து அந்தம் வரையிலும் சகல தனித்த சேர்ந்த அட்சரங்களுடைய வெளிப்பாடுகளும் நுக்தாவிலிருந்தேயாகுமோ அதேபோல். ஹகீகத்துல் முஹம்மதிய்யாவான நுக்தாவிலிருந்தே ஆதியிலிருந்து அந்தம் வரையிலும் முடிவில்லாத உலகாதி அணுக்களின் சூறத்துகளும் வெளியாகிக் கொண்டே இருக்கும். ஒவ்வொரு அணுக்களும் எதார்த்தத்தில் ஹகீகத்து முஹம்மதிய்யாவினுடைய உடைகளேயாகும். ஒவ்வொரு உடையிலும் அந்த ஒரே ஹகீகத்துல் முஹம்மதிய்யாவின் தோற்றமேயாகிறது. மேலும் ஒவ்வொரு சூறத்தும் அந்த ஹகீகத்து முஹம்மதிய்யாவின் ஒளியினாலேயே உண்டாகிறது. இதனாலேயே

أَنَا مِنْ نُورِ اللَّهِ وَكُلُّ
شَيْءٍ مِنْ نُورِي

‘அன மின் நூரில்லாஹி வகுல்லு செயின் மின் ஹரீ’

‘நான் அல்லாஹ்வின் ஒளியினால் (உண்டானேன்) சகல வஸ்துகளும் என்னுடைய ஒளியினால்’ என்று ஹதீதில் வந்திருக்கிறது.

(அல்ஹம்துலில்லாஹ்)இப்போது சொல்லி வந்த விபரத்திலிருந்து செய்யிகுனா அலி கர்ரமல்லா ஹ வஜ்ஹு ஹ அவர்கள் சொல்லியது போல் சகல சீருசுஷ்டிகளும்

ஆதியிலிருந்து அந்தம் வரையிலும் நுக்தாவுக்குள் அமைந்து அமைந்திருக்கின்றன என்பது தரிபாடாகிவிட்டது.

அல்லாஹு த்தஆலா தனது பரிசுத்த வேத்தை ‘வஹ்யு ஜலிய்’யின் முலமாக இந்த ‘பே’ எனும் அட்சரத்தைக் கொண்டு எப்படி ஆரம்பம் செய்தானோ அப்படியே ‘றாஸ்’-இரகசியம் (நூலாசிரியப் பெரியாரின் இடுகுறிப் பெயர்) என்பவனும் சர்வ உலகத்தையும் இரகசியத்தின் பக்கம் கவனத்தைத் திருப்பி வைத்துவிட்டேன். மேலும் மௌலானா அவர்களும் வஹ்யு கபி’-இல்ஹாமின் முலமாக தங்கள் நாவில் வந்த ‘மத்னவி’ எனும் கிதாபை-(நூலை)யும் அதே ‘பே’ எனும் அட்சரத்தைக் கொண்டே ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். ஏன்? ‘வஹ்யு கபி’ வஹ்யு ஜலியோடு நேர்பாடாகிறதற்காக!

‘பே’ யெனும் அட்சரத்தைக் கொண்டு அல்லாஹ்வின் வேதத்தை ஆரம்பித்ததற்கு காரணம்

1. ‘அலிப்’ எனும் அட்சரத்தில் பெருமை, மேன்மை, நிமிர்ந்த நிலை இருக்கின்றன.

‘பே’ எனும் அட்சரத்தில் ஒடுங்குதல், தாழ்மை, வளைவு, (கீழே) விழுதல் இருக்கின்றன. அல்லாஹ்வின் வழக்கம்---

مَنْ تَكَبَّرَ وَضَعَهُ اللَّهُ
وَمَنْ تَوَاضَعَ رَفَعَهُ اللَّهُ

‘மன் தகப்பரவள அஹு ல்லாஹு வமன் தவாளம றபஅஹு ல்லாஹு

‘எவன் பெருமை அடித்தானோ அவனை அல்லாஹ் தாழ்த்திவிடுவான்! எவன் தாழ்மையாயிருந்தானோ அவனை அல்லாஹ் உயர்த்தி விடுகிறான்” இதனாலேயே அல்லாஹு த்தஆலா தனது வேத்தை ‘பே’ எனும் அட்சரத்தைக் கொண்டே ஆரம்பித்திருக்கிறான்.

2. இரண்டாவது காரணம்: ‘பே’ எனும் அட்சரம் சேர்தல், ஒட்டுதலின் தன்மையை வைத்திருக்கிறது. இதனாலேயே அது மற்ற அட்சரங்களோடு சேர்கிறது. இது குடல் வாய் ஜனங்களோடு சேர்ந்து நடப்பது என்ற கருத்தைக் கொடுக்கிறது. ‘அலிப்’ என்ற அட்சரத்துக்கு மாற்றமாக! அதுவோ எப்போதுமே எந்த அட்சரத்தோடும் சேராது. இது குடல் வாய் ஜனங்களை முறித்து-பிரித்து நடப்பதென்ற கருத்தைக் கொடுக்கிறது.

3. முன்றாவது காரணம்: ‘பே’ எப்போதுமே கஸ்று-ஜேறு கீழாலுள்ளதாகவே இருக்கும். இது அடிமைத்தனத்தின் ஆபரணம். மேலும் அது எதனோடு சேர்கிறதோ அதையும் கஸ்று-ஜேறு உள்ளதாக-தாழ்மையுள்ளதாகவே ஆக்கி விடும்.

‘பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்’

என்ற வார்த்தையில் ‘பி’ யெனும் அட்சரம் இஸ்மு உடன் சேர்ந்தது. அதையும் ஜேருள்ளதாக ஆக்கிவிட்டது. எப்போது அல்லாஹ் எனும் பதம் இஸ்முடன் சேர்ந்ததோ அதுவும் ஜேருள்ளதாக ஆக்கிவிட்டது. ‘றஹ்மான்’ எனும் பதம் ‘அல்லாஹ்’ எனும் பத்தை துயர்ந்தது. ‘றஹீம்’ எனும் பதம் ‘றஹ்மான்’ எனும் பதத்தோடு சேர்ந்தது.

பாருங்கள்! ‘பே’யுடைய ஜேரினால், ‘இஸ்மு’ எனும் பதம், ‘அல்லாஹ்’ எனும் பதம், ‘றஹ்மான்’ எனும் பதம் ‘றஹீம்’ எனும் பதம் எல்லாவற்றிலேயும் ஜேர் வந்துவிட்டது. எவர் தாழ்மையைத் தெரிந்துக் கொண்டாரோ அவரை அல்லாஹ் தன் பக்கம் சேர்த்துக் கொள்கிறான்.

أَنَا الْمَكِينُ قُلُوبُهُمْ

‘அன இந்தல் முன்கஸிறதி குலூபஹு ம்’

‘நான் கல்பு ஒடிந்து தாழ்மையாக இருப்பார்களுடன் இருக்கிறேன்’ என வந்திருக்கிறது. எப்போது ‘பே’ யெனும் அட்சரம் தானும் கஸ்றாக-ஜேர் உடையதாக-தாழ்மையுடையதாக ஆகி, மற்றவர்களையும் தனது ஜேதைக் கொண்டு குணம் பெற்றதாக ஆக்கிவிட்டதோ, வெளியிலும் அந்தரங்கத்திலும் தாழ்மைத்தனம் அதன் குணமாக ஆக்கிவிட்டதோ அல்லாஹு த்தஆலாவும் மற்றெல்லா அட்சரங்களையும் விட்டுவிட்டு இந்த ‘பே’ யெனும் அட்சரத்தைக் கொண்டே தனது வேதத்தை ஆரம்பிக்கிறதை தெரிந்து தெரிந்து கொண்டான்.

அதை, இந்த மகிமை வலுப்பத்தைக் கொண்டு சிறப்பாக்கி வைத்தான். ஏன்? நல்லடியார்கள் இதை உணர்ந்து தாங்களும் தாழ்மைத் தனத்தைக் கடைபிடித்து தங்களை அண்டிய சகோதரர்களையும் தாழ்மைத்தனத்தின் நித்தை போட வைத்து அதனால் அல்லாஹ்விடம் நெருங்கிய நல்லடியார்களாக ஆகிறதற்காக.

4. நான்காவது காரணம்: ‘பே’யெனும் அட்சரம் (சுஷபவி) உதட்டிலிருந்து வரக் கூடியது. அதாவது அது புறப்படுகிற வழி, மனிதனுடைய உதடாக இருக்கும். ‘மீம்’

எனும் அட்சரமும் கூட கூடிவியாகவே இருந்த போதிலும் ‘பே’ எனும் அட்சரம் மொழியும்போது உதடு திறப்பது போல் ‘மீம்’ எனும் அட்சரத்தை மொழியும் போது உதடு திறப்பதில்லை. தாழ்மைப்பட்டு மனம் உடைந்த மனிதனுக்கு கடுமையான மனமுறிவும், தாழ்மைத்தனமும் உண்டாகும் போது அதன் உதடு திறப்பது இயற்கைதான். மேலும் முதன் முதலாக மனிதனுடைய உதடு இந்த ‘பே’ எனும் அட்சரத்தைக் கொண்டேதான் திறந்தது.

அல்லாஹு த்தஆலா ‘அலஸ்து பிறப்பிக்கும்’ ‘நான் உங்களுடைய போஷகனில்லையா? எனக் கேட்டபோது மனிதன், ‘பலா’ என்று வாயைத் திறந்து அல்லாஹு த்தஆலாவின் போஷகத்தனத்தைப் பற்றியும், தெய்வீகத் தனத்தைப் பற்றியும், தன்னுடைய அடிமைத்தனத்தைப் பற்றியும் விண்ணப்பம் செய்தான்.

பாருங்கள்! அல்லா ஹத்தஆலா எப்பொழுது மனிதனோடு முதன்முதலாகப் பேசினானோ அந்தப் பேச்சின் ஆரம்பத்தை ‘அலிபைக்’ கொண்டு ஆரம்பித்திருக்கிறான். அது வலுப்பத்தையும், பெருமைத் தனத்தையும் பற்றி அறிவிக்கிறது. அதாவது ‘அலஸ்து பிறப்பிக்கும்’ என்று சொன்னான். பெருமைத்தனம் போஷகனுக்கு தகுதியானது. மனிதன் அதற்கு ஜவாபு சொல்லும்போது ‘பே’ எனும் அட்சரத்தைக் கொண்டு ஆரம்பித்து பலா-ஆம் என்று சொன்னான். பே யில் தாழ்மைத்தனம் இருக்கிறது. அது அடிமைத்தனத்தின் ஆபரணமாகும். ஆகையினால் அல்லாஹு த்தஆலா தன்னுடைய வேதத்தை ‘பே’யெனும் அட்சரத்தைக் கொண்டு ஆரம்பித்திருக்கிறான். அதேபோல் மௌலானா (மத்னவி ஆசிரியர்) அவர்களும் அல்லாஹ்வைப் பின்பற்றி தங்கள் ‘மத்னவி’ எனும் நூலை அதே ‘பே’ எனும் அட்சரத்தைக் கொண்டே ஆரம்பித்தார்கள். இதுதான் இவ்வளவு நீளமாக பேசி வந்ததனுடைய கருத்துமாகும். அல்லாஹ் நேர்மையை மிக்க அறிந்தவன்.

பார்வையை விடவும் கேள்வியின் வரிசை

காது கண்ணைவிட வரிசையானது. ஏனென்றால் கண் தனக்கு முன்னால் இருக்கின்ற வஸ்துக்களை மாத்திரமே பார்க்கும். அது தனக்கு முன்னாலுள்ள திசையிலேயே கட்டுப்படுத்தப்பட்டதைப் போல் இருக்கிறது. ஆனால் காது கட்டுப்பாடில்லாமல் எல்லாத் திசையிலிருந்தும் தனக்கு உகப்பான சப்தங்களின் தரிசனைக் பெற்றுக் கொள்கிறது. அதைக் கொண்டு இன்பம் பெறுகிறது.

2. இரண்டாவது காரணம்: காது ஹுக்கு தஆலாவின் கலாமை-திருவாக்கியங்களைக் கேட்கிற பாக்ரியத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறது. ஆனால் கண் அதைவிட்டும் பேறு கெடுக்கப்பட்டதாக இருக்கிறது. எப்படி நபி முஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் சப்தத்தைக் கேட்டார்கள். ஆனால் அவர்களின் கண் தங்கள் நேசனை- அல்லாஹ்வைப் பார்க்கச் சக்தி இல்லாமலாகிவிட்டது.

3. மூன்றாவது காரணம்: எல்லாவற்றிற்கும் முதலாவதாக அல்லாஹ்வின் கலாமான ‘அலஸ்து பிறப்பிக்கும்’ என்றதைக் கேட்கும் பாக்கியம் காதுக்குத்தான் கிடைத்தது.

4. நான்காவது காரணம்: காதின் காரணத்தினாலேயே சகல வஸ்துக்களும் இல்லாமையிலிருந்து உள்ளமைக்கு வந்தது. ஏனென்றால், ‘குன்’-உண்டாகு! என்ற வார்த்தையைக் கேட்டுத்தான் சகல வஸ்துக்களும், ‘உஜூ து’-உள்ளமை எனும் பரிவட்டத்தை அணிந்தது. எனவே சகல வஸ்துக்களும் ஹஸ்தி-உஜூ து-உள்ளமையின் பாக்கியம் காதின் பொருட்டினாலேயே கிடைத்தது போன்றிருக்கிறது. இதனாலேயே குர்ஆன் ஷரீபில் எங்கெல்லாம் கேள்வி, பார்வையைப் பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் அல்லாஹு த்தஆலா பார்வையைக் காண கேள்வியை முற்படுத்தியே இருக்கிறான். உதாரணமாக,

هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

‘ஹு வஸ்ஸமீஉல் பஸீறு’

அவனே கேட்கிறவன், பார்க்கிறவன் என்பது போல். எந்த இடத்திலேயாவது குர்ஆன் ஷரீபில் கேள்வியை பார்வையைக் காண பிற்படுத்தவில்லை. எல்லா இடங்களிலும் கேள்வி பார்வையைக் காண முற்படுத்தப்பட்டதாகவே இருக்கிறது. எங்கேகேயாவது

‘ஹவல் பஸீறுஸ்ஸமீஉ’ அவனே பார்க்கிறவன், கேட்கிறவன் என்று வரவில்லை. இதுவரை சொல்லி வந்த விளக்கப்படி காது, கண்ணை விடவும் மிக வரிசையானது என்று தெரிகிறது.

மெளலானா ரஹ்மத்துல்லாஹி அலைஹி அவர்கள் காதின் வழியாகவே தங்கள் இரகசியங்களை முன்னாலிருப்பவனுடைய கல்பில் இறக்குகிறார்கள். ஏனென்றால், ஆசிரியர்களிடமும், காமிலான் செஷ்ய்குமார்களிடமும் எவ்வளவுதான் தத்துவங்களும், அறிவுச் செல்வங்களும், நேர்வழிகளும் இருக்கின்றனவோ, அவைகளெல்லாம் மாணவர்கள்-உண்மையான சீடர்களின் கல்புகளில் காதின் வழியாகத்தான் இறங்குகிறது. கண் இவைகளை விட்டு பேறு கெடுக்கப்பட்டதாகும். கொடுக்கல், வாங்கல், கொள்வினை, விற்பனை, சேர்த்தல், பிரித்தல்களான உலக சம்பந்தமானதோ, மார்க்க சம்பந்தமானதோ சகல காரியங்களிலிருந்தும் பெரும்பகுதி காதைக் கொண்டே கொழுகியிருக்கின்றன.

(ணை) –புல்லாங்குழல் என்பது அதில் உள்ளிலுள்ள குடல்களை வெளியே எடுக்கப்பட்டு அதைக் கொண்டு ஒரு குறிப்பான வீணை வாசிக்கும்படியான முங்கில் குழாயாகும். அதை வாசிக்கிறவன் தனது வாயில் வைத்துக் கொண்டு தனது சுவாசத்தினால் வாசிப்பான். அதன் ஒரு பக்கத்து வாய் வாசிக்கிறவனுடைய வாயிலிருக்கும். மறுபக்கத்து வாயிலிருந்து இனிமையான சப்தம் வெளிவரும். அந்த சப்தத்தின் கருத்தைக் கேட்கிறவன் தனது இயல்புக்கு தக்கவாறு அறிவிலும்,

சிந்தனையிலும் அழகுபடுத்திக் கொள்கிறான்.

பின்பு அந்த சப்தம் அவனுடைய சிந்தனைக்குத் தக்கவாறு அவனைச் சந்தோசப்படுத்துகிறது. கேட்கிறவன் மஹ்பூபு-அன்பனின் சேர்மானத்திலேயே முழுகிவனாயிருந்தானேயானால் சேர்மான நிலைகள் அதன் இன்பசுகத்தின் கோலத்தை எடுத்து அவனது காது வழியாக அவனுடைய கல்பிலும், முளையிலும் இறங்கிவிடுகின்றன. அவன் அந்த சுகானந்த சந்தோசத்தின் குணபாட்டைப் பெற்று சப்தம் போடுவதிலும், கை கொட்டுவதிலும், சந்தோசக் கூச்சலிடுவதிலும் சுயமற்றவனாக ஈடுபடுகிறான். மேலும், சில நேரங்களில் சுயமில்லாமலும் போதமில்லாமலும் பைத்தியக்காரத்தனமான செயல்களும் அவனில் நின்றுமுண்டாகின்றன.

மேலும் கேட்கிறவன் மஹ்பூபு-அன்பனது பிரிவினால் சோதிக்கப்பட்டவனாக இருந்தானேயானால் பிரிவெனும் ஈட்டியினால் அவனுடைய கல்பும், ஈரலும் காயமடைந்ததாக இருக்குமேயானால் அப்போது அந்த ஆசையினால் அவனுடைய காயங்களில் உப்பு விழுந்து விடும். வேதனை அதிகப்பட்டுவிடும். கராவி (தேம்பி) அழுவதிலும் கால்கைகளை அடிப்பதிலும், நியைற்று பூமியில் உருளுவதிலும், நெஞ்சிலடிப்பதிலும், தலையை உடைத்து (க் கொண்டு) பைத்தியக்காரனைப் போல் பார்ப்பதிலும் முழுகிவிடுகிறான். இதேபோல், கேட்கிறவன் ஏதாவது கெட்ட ஆசையில் ஈடுபட்டவனாக இருந்தானேயானால் அந்த கெட்ட நடத்தை, அந்த சிற்றின்ப ஆசை நாயகியின் நடனக் கூத்துக்குலாவலின் உருவம் இந்த புல்லாங் குழலின் ஓசையிலிருந்து வெளியாகி அந்த கெட்ட கவனத்திலேயே முழுகி விடுகிறான்.

அல்லது கேட்கிறவன் அல்லாஹு த்தஆலாவின் பேரில் அல்லது அவனுடைய றஸூ லின் பேரில் ஆசையாய் இருந்தானேயானால் அந்த ஓசையினால் அவர்களுடைய அன்பு, கிருபை, உதவி(உபகாரம்) ஒளித் தோற்றங்கள், நற்குணங்கள், அவர்களின் சேர்மானம், இன்னும் பிரிவின் கருத்துக்களின் இன்பமும், ஆனந்தமும், கவலையும், சோகமும், உண்டாகி அந்த ஆனந்தத்திலேயோ அல்லது கவலையிலேயோ முழுமுச்சாக முழுகிவிடுவான்.

சில சமயம் அழகுவான். சில சமயம் சிரிப்பான். சில சமயம் கூக்குரலிடுவான். குதித்துக் கூத்தாடுவான். முடிவாக கேட்கிறவர்கள் ஒவ்வொருவரும் இந்த ஓசையின் உருவத்தை தங்கள் மனக் கண்ணாடியில் எடுத்துக் கொண்டு தங்கள் சிந்தனையின் நிறத்தை கொண்டே வர்ணம் பூசிக் கொள்கிறார்கள்.

சங்கீதத்தின் எதார்த்த சுருக்கம்

எப்போது மெளலானா ரஹ்மத்துல்லாஹி அலைஹி அவர்கள் புல்லாங்குழலின் சப்தத்தைக் கேட்பதளவில் தங்கள் எதிரிலிருப்பவரை முகம் திருப்பிவிட்டார்களோ அப்போது சங்கீதம் கேட்பதனுடைய எதார்த்த சுருக்கத்தைப் பற்றியும், அதன் ஹு க்மைப் பற்றியும், அதன் குணபாடுகளைகப் பற்றியும் விபரிப்பது அவசியமாகிவிட்டது.

வெறும் சப்தம் அதாவது எந்த அட்சரத்தினுடைய அல்லது பத்தினுடைய கோலங்களை விட்டு ஒழிந்த சப்தம், அது எந்த மனிதனுடையதாகவும், அல்லது மிருகத்தினுடையதாகவும், பறவையினுடையதாகவும், இன்னும் செம்பு, பித்தளை போன்ற தாதுப் பொருளினுடையதாக அல்லது மரங்களினுடையதாக இருந்தாலும் அல்லது இனிமையானதாகவோ, விகாரமானதாகவோ இருந்தாலும் சரி அதற்கு எந்தக் கருத்தும் வைக்காமல் வெறும் இனிமையான அல்லது விகாரமான ஓசைதான் என்று வைத்திருக்கும் வரையிலும் சிறுபிள்ளை, வாலிபர், வயோதிகர், இறையச்சமுடையவர், இறையச்சமில்லாதவர் என்ற ஒரு குறிப்புமில்லாமல் எல்லோருக்கும் அந்த சப்தத்தைக் கேட்பது ஆகும்.

ஆனால் அந்த ஓசை, அட்சரம், பதம் இல்லாமல் காலியாக இருந்தாலும் அந்த ஓசையைக் கேட்கிறவன் தன்னுடைய கற்பனையில் ஏதாவது ஒரு பதத்தைக் கற்பித்துக் கொண்டு அதற்கு ஏதாவதெதாரு கருத்தை எடுப்பானேயானால் அந்த கற்பனையான பதம், கருத்தும் இரண்ட நிலைமைகளை விட்டும் ஒழியாது. கற்பனை பரிசுத்தமானதாக இருந்தால் அதுவும் பரிசுத்தமானதாக இருக்கும். கற்பனை கெட்டதாக இருந்தால் அதுவும் கெட்டதாக இருக்கும்.

ஏனென்றால் இது ஓசையைக் கேட்கிறவனுடைய கற்பனையைத் தொடர்ந்ததாகும். அவனுடைய கற்பனையெனும் குகையில் கற்பித்தமான உருவத்தை எடுத்து வெளிப்படுத்துகிறது. ஓசை இனிய குரலானாலும் சரி விகாரமான குரலானாலும் சரி!

எனினும் அது அந்நேரத்தில் கற்பனையின் குணபாட்டின் கீழ் இருக்கிறது. கேட்கிறவனுடைய கற்பனைக்கு என்ன நிறமிருக்கிறதோ அதே நிறம்தான் அந்த ஓசைக்குமிருக்கும். அது இனிமையாக இருந்தாலும் விகாரமாக இருந்தாலும் சரியே. அதற்கு ஹக்மாகிறது பரிசுத்தமான கற்பனையில் பரிசுத்தமாகும், ஹலாலாகும். அசுத்தமான கற்பனையில் அசுத்தமானதாகும். அது ஹறாமாகும். இன்னும் இதே நிலைமையும் இதே ஹு க்மும்தான் அட்சரம், பதத்தினுடைய உருவத்தில் வந்த ஓசைக்கும். பதங்கள் பரிசுத்தமாக இருந்தால் அது இனிமையானாலும் சரி விகாரமானாலும் சரி அதைக் கேட்பது ஹலாலாகும். பதங்கள் பரிசுத்தமாக இல்லாதிருந்தால் அது ஹறாமாகும். இங்கு இன்னொரு விஷயத்தையும் விபரிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது.

அதாவது பதங்கள் வசனமாயிருந்தாலும், கவியாயிருந்தாலும், இனிய குரலானாலும் அல்லது விகாரமான குரலானாலும் சரி அதில் யாராவது மஃஷூ க்காக-காதலியுடைய அழகு அல்லது அவளுடைய மகிமை, பெருமை அல்லது கண், நெற்றி, கன்னத்தைப் பற்றியோ அல்லது அவளைச் சேர்ந்த இன்பம் அல்லது பிரிந்த கஷ்டம் அல்லது அவளுடைய நளின நடை மற்றவைகளைப் பற்றியோ விபரிக்கக் கூடியதாக இருந்தால் அல்லது மதுக்கீண்ணம், மது புகட்டுவோர், மதுஜாடி, மதுக்கடைகளைப் பற்றி விபரிக்கக் கூடியதாக இருந்தால் அப்போது அவைக் கேட்பது ஹலால் அல்லது ஹறாம் என்பது ஓசையைக் கேட்கிறவனுடைய நிலைமையைப் பொறுத்ததாக இருக்கும்.

கேட்கிறவன் யாராவது ஒரு அன்னியப் பெண்ணின் பேரில் ஆசையில் முழுகியவனாக இருந்தானேயானால் அதைக் கேட்பதால் அவனுடைய இதயத்தில் ஒரு எழுச்சி கண்டிப்பாக உண்டாகவே செய்யும். குறிப்பாக இனிமையான குரலாகிறது அதன்பக்கம் இழுத்து அதிலேயே லயிக்க வைத்துவிடும்.

இனிய குரலின் குணபாடு

நீங்கள் ‘சக்கி முக்கி’க் கல்லைப் பார்த்திருக்கக் கூடும். கட்டாயம் பார்த்திருப்பீர்கள். அதற்குள்ளால் நெருப்புப் பொறிகள் மறைந்திருக்கின்றன. ஆனால் எப்போது அது ஏதோ ஒரு இரும்பினால் மோதப்படுகிறதோ அப்போது அதற்குள் இருக்கிற நெருப்புப் பொறிகள் வெளியில் குதித்து வருகின்றன. அதற்கு நேரேயிருக்கிற எந்த வஸ்துவில் விழுகிறதோ அந்த வஸ்து சீக்கிரம் குணபாட்டை ஏற்றுக் கொள்ள லாயக்கானதாக இருந்தால் பஞ்சு, உமியைப் போல்! அப்போது அதைக் கரித்து விடுகிறது. மேலும் அந்த நெருப்புப் பொறியினால் ஒரு நெருப்பு மலையே உண்டாகி விடுகிறது.

இதே போல், அல்லாஹு த்தஆலா இனிய குரலை, சக்கி முக்கி கல்லில் மோதி அதற்குள்ளிலிருக்கிற நெருப்பை வெளியில் கொண்டு வந்து நெருப்பை முட்டிவிடக் கூடிய இரும்பின் ஸ்தானத்திலாக்கி இருக்கிறான். அதற்குள்ளால் ஆசை, காதல் எனும் நெருப்பை மறைத்து வைத்திருக்கிறான்.

எப்போது இதயத்தில் இனிமையான குரலோசையின் மோதல் விழுகிறதோ, அந்த ஓசை அட்சரம் அல்லது பதங்களின் கோலத்திலானதாக இருந்தாலும் சரி அல்லது வெறும் ஓசையாகவே இருந்தாலும் சரி எப்படி ஏதோ ஒரு இரும்பு அல்லது தந்தி கம்பி அல்லது சர்க்கா- இராட்டையின் ஓசை அல்லது மனிதன், மிருகம் அல்லது பறவையின் வெறும் இனிமையான ஓசையைப் போல்! இந்த இனிமையான ஓசை மோதினதும் இருதயத்திற்குள்ளிருந்த நெருப்பு சக்கிமுக்கிக் கல்லிலிருந்து குதித்து விழுவது போல் இதயத்திலிருந்து வெளியில் குதித்து விழுகிறது. அந்த ஓசையைக் கேட்கிற ஆஷிகுடைய இருதயம், முளை, ஈரல் மற்றும் திரேகம் பூராவினும் நெருப்பை உஊதிவிடுகிறது. அதன் காரணமாக அவன் நிலையற்றவனாக ஆகிவிடுகின்றான். பைத்தியக்கார ஆட்டம், அசைவு, நடைகள், அவனில் நின்றுமுண்டாகின்றன. குதிக்கிறான், கூத்தாடுகிறான், சப்தம் போடுகிறான், ஓடி ஆடித் திரிகிறான், நெஞ்சிலடித்து இரத்தமாக்குகிறான். அதனால் அவனிடத்தில் ஜோஸ்-உத்வேகம் அதிகமாகிறது. காதலியுடைய தேட்டம் அவனைப் பைத்தியக்காரனாக ஆக்கிவிடுகிறது.

அல்லாஹு த்தஆலா இசுக்கின் நெருப்பை மனிதனுடைய உற்பத்தியிலிருந்தே வைத்திருக்கின்றான். ஒவ்வொரு மனிதனுடைய இருதயமும் இந்த நெருப்பின்

களஞ்சியமாகவே இருக்கிறது. மேலும் ‘ஹயாத்து’ என்று சொல்லக் கூடியதும் இந்த இசுக்கேதான்! ஆனால் இந்த இசுக்குடைய கொழுக்குகள்-சம்பந்தங்கள், அதாவது ஆசை எதனோடு தொடர்பு வைத்திருக்கின்றதோ அவைகள் பலவாகும். தாய், தகப்பன், மனைவி, மக்கள், மதிப்பு, தொழில், வேளாண்மை, வியாபாரம்,

கடைகண்ணி, ஆடு, மாடு, குதிரை, வேட்டைநாய், பூனை மற்றும் கூரீஅத்தில் அவைகளின் மஹப்பத்து ஆகமானதுகளும் இன்னும் கள்குடி, களவு, அன்னிய பெண், ஆண் ஆசை மற்றும் கூரீஅத்தில் அவைகளின் மஹப்பத்து ஹறாமானதுகளும், உபாத்தியாயர், காமிலா ஸ்ஷய்கு, றஸூ லுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள், அல்லாஹு த் தஆலா ஆகிய கூரீஅத்தில் இவர்களின் உகப்பு கடமையும், ஈமானின் கூரீஅத்துமாக இருக்கிறவர்களையும் போல்.

இந்த மஹப்பத்தின் சம்பந்தங்களின் விதற்பங்களினால் சங்கீதம் கேட்பதிலும் ஹு க்முுகள் விதற்பமாக ஆகிறது. எவர்களுடைய மஹப்பத்து கூறஹில் ஆகுமானதாக இருக்கின்றதோ அவர்களிலிருந்து அவர்களை மஹப்பத்து வைப்பவன் கேட்கிறது ஆகும். இன்னும் எவர்களை உகப்பது வாஜ்பாக இருக்கிறதோ அவர்களை மஹப்பத்து வைப்பது வைக்கிறவர்களுக்கு அவர்களிலிருந்து கேட்பது வாஜ்பு. ஏனென்றால், வாஜ்பான கருமத்துக்கு காரணமாக இருப்பதுவும் வாஜ்பாகும். எவர்களுடன் மஹப்பத்து வைப்பதும் மேலும் எவர்கள் பக்கம் சார்வதும், சேர்ந்து நடப்பதும் கூட ஹறாமாக இருக்கிறதோ அவர்களுடன் மஹப்பத்தையும், கார்தலையும் உண்டாக்கக் கூடிய இனிய ஓசைகளைக் கேட்பதுவும் ஹறாமாகும்.

ஆகவே மார்க்க பிக்ஹு ச் சட்டத்தில் ‘ஹலாலுன் லி அஹ்லஹீ ஹறாமுன் லிகைரஹீ’ தகுதிவானுக்கு ஹலால், தகுதியில்லாதவனுக்கு ஹறாம் என்பது ஒரு பொதுவான சட்டமாகும். சங்கீதம் கேட்கிறதுக்கு எவன் அருகதையை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானோ அவனுக்கு ஹலால். எவனில் அருகதையில்லையோ அதாவது எவனுடைய கல்பு ஹறாமான வஸ்துக்களில் கொழுகியிருக்கிறதோ, ஹறாமான எழுச்சி அவன் மனதில் நிறைந்து கிடக்கிறதோ அவன் சங்கீதம் கேட்பது ஹறாமாகும். ஆகையினால் இனிமையான ஓசை அது எந்த வஸ்துவினுடையதானாலும் சரி, பொருள் உள்ளதானாலும் பதமுள்ளதானாலும் சரி, அல்லது பதமோ, பொருளோ இல்லாததானாலும் சரி எவனுடைய மனதில் நல்ல எழுச்சி இருக்கிறதோ அவனுக்கு அதைக் கேட்பது ஹலாலாகும். எவனுடைய மனதில் கெட்ட எழுச்சி பிறக்கிறதோ அவனுக்கு அதைக் கேட்பது ஹறாம்.

ஏனென்றால் நல்ல ஓசையினால் எப்போது இருதயம் மோதப்படுகிறதோ அப்போது அதற்குள்ளாலிருந்த எழுச்சிகள் சக்கி முக்கிக் கல்லிலிருந்து நெருப்புப் பொறி வெளிப்படுவது போல் குதித்து வந்து எதிரிலுள்ள வஸ்துக்களைக் கரித்து விடுகிறது. இன்னும் இருதயத்தையுடையானின் உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரையும் நெருப்புத் தனலை முட்டிவிடுகிறது.

கேட்கிறவன் தகுதியானவனா இல்லையா?

இதைப்பற்றித் தெரிந்துக் கொள்வதை சங்கீதம் கேட்கிறவனிடமே ஒப்படைக்க வேண்டும். மற்ற மனிதனால் தகுதியானவன், தகுதியில்லாதவன் என்று தெரிந்து கொள்ள எந்த உரைகல்லுமில்லை. வெளிரங்கமான நிலைமைகளோ அல்லது அவனுடைய முந்திய சம்பவங்களோ சரியான உரைகல்லாக ஆகமுடியாது. ஏனெனில் இருதயம் வெகுசீக்கிரம் பிறழக்கூடியதாகும். ஒருபக்கமிருந்த இருதயம் இப்போது

வேறுபக்கம் திரும்பிவிடுகிறது. கடைசியான நிலைமைதான் அல்லாஹ்விடத்தில் கவனிக்கப்பட்டதாகும். ‘வல் இஃதிபாறு லில்கவாதிம்’-கடைசி நிலைமைகளுக்கே மதிப்பு.

மேலும், மிக கவனிக்கப்படக்கூடிய நிலைமை தற்போதுள்ள நிலைமையேதான். தற்போதுள்ள நிலையில் ஒருவன் கள் குடித்துக் கொண்டிருந்தானேயானால் அந்த நேரத்தில் நீங்கள் அவனை, ‘கள் குடியன்’ என்று சொல்ல முடியும். எப்போது அடுத்த கணத்தில் தொழுதுக் கொண்டிருப்பானோ அந்தச் சமயம் நீங்கள் அவனைக் கள்குடியன் என்று சொல்ல முடியாது. எனினும் அந்த நேரத்தில் அவனைத் ‘தொழுகையாளி’ என்று சொல்வது உங்கள் பேரில் கடமையாகும்.

ஏனென்றால் அல்லாஹு த்தஆலாவின் தஜல்லி-தோற்றம்தான் தீர்ப்பு கூறக்கூடியதாகும். எந்த நேரத்தில் எந்த தஜல்லி யார் பேரில் உண்டாகின்றதோ அந்த நேரத்தில் அவர் அந்த தஜல்லியின் மஹ்கூமாகும்- அதனால் தீர்ப்பு கூறப்பட்டவராகும். மேலும் அதற்கு அடிமையுமாகும். கள் குடிக்கும் வேளையில் அல்லாஹ்வின் ஜலாலியான தஜல்லியிற்கு-அகங்கார இலட்சணத்தின் தோற்றத்திற்கு அடிமையானான்.

இப்போது தொழுகிற சமயம் ஜமாலியான தஜல்லிக்கு-சாத்வீக இலட்சணத் தோற்றத்திற்கு அடிமையாகும். ஒவ்வொரு அடியானையும் அவனுடைய எஜமானுடன் சேர்ந்தவனாக ஆக்குவதே அவசியமான கருமமாகும். ஜலாலியை ஜலாலியுடைய அடிமையென்றும், ஜமாலியை ஜமாலியுடைய அடிமையென்றும் சொல்வது ஷரீஅத்தின் அதபில் உள்ளதாகும்.

பாருங்கள்! முன்பு கள் குடித்துக் கொண்டிருந்தவன் இப்போது தொழுகிறான். இப்பொழுது தொழுதுக் கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் அவன் மவுத்தாகிவிட்டானேயானால் ஷரீஅத்படி நீங்கள் அவனை எந்தப் பெயர் சொல்லி அழைப்பீர்கள்? ஷரீஅத்து அவனை எந்த அடியார்களில் சேர்க்கும்? இதேபோல் முன்பு தொழுது கொண்டிருந்தவன் இப்போது கள் குடித்துக் கொண்டிருந்தானேயானால் இப்போது தொழுகிறவேளை சென்றுவிட்டது. தற்போது கள் குடிப்பதில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். ஜலாலியான தஜல்லியினால் தீர்ப்பு கூறப்பட்டவனாகவும், அதற்கு அடிமையாகவுமிருக்கிறான்.

இப்போது அவனை நீங்கள் ‘தொழுகிறவன்’ என்று சொல்ல மாட்டீர்கள். எனினும் இந்த நேரம் அவனுக்குப் பெயர் ‘குடிகாரன்’ என்பதாகும். இதே நேரத்தில் அவன் மெளத்தாகிப் போவானேயானால் அவன் அதோகதியாகிப் போவான். ஏனென்றால் ‘கள்தும், ஈமானும் ஒரு வயிற்றில் சேகரமாகாது’ என்று நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வ ஸல்லம் திருவுளமாயிருக்கிறார்கள்.

ஆகையினால் இப்போது மெளத்தானவன் ஜலாலியான தஜல்லிக்கு அடிமையாகி மெளத்தானான். ஆண்டவனிடத்தில் கடைசினிலை (காதிமா)தான் மதிக்கப்பட்டதாகும். முந்திய நிலையல்ல. இதனால் தெரியவருகிறது எந்த ஒரு மனிதனையும் முன்

அவனிருந்த கெட்ட நிலையைப் பார்த்து அவன் இப்போதுள்ள நல்ல நிலைமையின் நற்பேறு கெட்டவன் என்று சொல்ல முடியாது. மேலும் நீங்கள் எவருடைய மன எழுச்சியையும் சுத்தமாக விளங்கி அறிவதற்கு உங்களிடத்தில் சரியான உரைகல்லுமில்லை.

ஆகையினால் மனதின் நிலைகளைப் பற்றி அறிவதை மனதையுடையவனிடமே விட்டுவிடுங்கள். எவன் சங்கீதம் கேட்கிறானோ அவனுக்கு அது கேட்பது ஆகுமா? ஆகாதா? என்று தீர்ப்பு கூறுவதை அவனுடைய அறிவின் பேரிலேயும் அவனது மனநிலையின் பேரிலேயும் விட்டுவிடுங்கள். நீங்கள் 'இன்யகு காதிபன் பஅலைஹி கித்புஹு' அவன் பொய்யனாக இருந்தால் அவனுடைய பொய்யின் தோகூடும் தீன், துன்யாவில் அவனின் நாசத்திற்குப் போதுமானதாகும். அவன் மெய்யனாக இருந்தால் ிங்கள் அவனைப் பற்றி கெட்ட எண்ணம் வைத்ததைப் பற்றி பிடிக்கப்படுவீர்கள்.

உங்களுக்கு மிகவும் நல்லது நீங்கள் நல்லெண்ணம் வைப்பதுவேதான். குறைந்தபட்சம் வாய்பொத்திக் கொண்டாவது இருங்கள். அவனைப் பற்றியும் அவனுடைய செயலைப் பற்றியும், அதை அறிவதைப் பற்றியும் அல்லாஹ்வின் பக்கம் விட்டுவிட்டு நீங்கள் சும்மா இருங்கள். உங்களுக்கு நல்லெண்ணம் வைப்பதற்கான பாக்கியம் கிடைக்காமல் போனால் வாய் பொத்தியாவது இருங்கள். நல்லவனென்றும் நினைக்காதீர்கள். பொல்லாதவனென்றும் நினைக்காதீர்கள். அதேபோல் நல்லவனென்றும் சொல்லாதீர்கள். பொல்லாதவனென்றும் சொல்லாதீர்கள்.

'வமா அலைனா இல்லல் பலாகு''- நல்லுபதேசத்தைப் எற்றி வைப்பதுவேயல்லாது (பலாத்காரம் செய்வது) எம்பேரில் கடமையல்ல''. முடிவான பேச்சாவது ஓசை. அது இனிமையாகவோ அல்லது விகாரமாகவோ இருந்தாலும் (அது தன்னை மட்டும் கவனிக்கிறபோது) அ(தைக் கேட்ப)து ஆகுமானதாயிருக்கும். அனால் அந்த ஓசை, மார்க்கத்தில் ஹறாமான எந்த வாசகத்தைக் கொண்டாவது கோலங்கொண்டதாக இருக்குமேயானால் அதைக் கேட்பது ஹறாமாகும். -அல்லது கேட்கிறவனுடைய சிந்தனை மார்க்கத்தில் அனுமதிக்கப்படாததாக இருந்தால் அவனுடைய சிந்தனையின் ஸ்தானத்தில் அது ஹறாமாகும். இப்போது நாம் மேலே கூறப்பட்ட பைத்திற்கு (பாடலுக்கு) வியாக்கியானம் செய்வதளவில் மீளுவோம்.

ணை- புல்லாங்குழல் எதுவரையிலும் தன்னுள்ளிருக்கும் பொருட்களை விட்டும் காலியாகவில்லையோ அதுவரையிலும் எந்த சங்கையான வாசிப்பவனுடைய கமாலாத்து-தத்துவங்களுக்கும் மள்ஹறாக-உதயஸ்தானமாக இருக்க முடியாதோ அதேப் போல உண்மைச் சீடனும் தனக்குள்ளிருக்கும் பெருமை, அகந்தைகளை விட்டும் காலியாகவில்லையோ அதுவரையிலும் சம்பூரண குருநாதருடைய கமாலாத்துகளை விட்டும் பேறு கெட்டவனாகவே இருப்பான்.

புல்லாங்குழல் எதுவரை தன்னுள் உள்ளவைகளை விட்டும் காலியாகவில்லையோ அதுவரையிலும் வாசிப்பவனின் அமுத உதட்டோடு சேரும் பாக்கியத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளாதோ அதேபோலவே உண்மையான சீடனும் சம்பூரண குருநாதரளவில்

முடுகுதலாவதை விட்டும் பேறுகெட்டவனாகவே இருப்பான்.

காலியான புல்லாங்குழல் எப்படி வாசிப்பவனுடைய உதடுகளில் அவனுடைய சுவாசத்தின் முன்னால், சுவாசமில்லா பிணம் போலானதும். இறந்த மனதையுடைய கேட்கிறவர்களின் விசுயத்தில் நபி ஈஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களின் (தம்) சுவாச முதலைப் போன்று வேலை செய்கிறதோ அதேபோல் உண்மையான சீடன் எதுவரையிலும் இறந்த மனம் போலாகி தன்னை சம்பூரண குருநாதரிடம் ஒப்படைக்கவில்லையோ அதுவரையிலும் அவனுடைய சுவாசம் மற்றவர்களுக்கு ஜீவனளிக்கக்கூடியதாக ஆக முடியாது. உலமாக்களின் மனம் அவன் பக்கம் சாயக் கூடியதாகவும் ஆகாது.

மௌலானா அவர்கள் உண்மையான சீடனை புல்லாங்குழலின் பக்கம் இந்த கருத்திற்காகத்தான் 'பிசுஹ் ணோ-நன்றாகக் கேள்! என்ற பதத்தைக் கொண்டு முகம் திருப்பி வைத்தார்கள்-கவனத்தை திருப்பி வைத்தார்கள். ஏனென்றால் சீடன் புல்லாங்குழலின் இந்த நிலைமையைக் கொண்டு உறுதி பெற்று கமாலாத்துகளை உண்டுபண்ணிக் கொள்ள தன்னில் அருகதையை உண்டாக்கிக் கொள்வதற்காக. இப்போது சொல்லப்பட்டவையெல்லாம் புல்லாங்குழலின் முங்கில் குச்சியோடு சம்பந்தப்பட்ட பதப் பொருளைப் பற்றியதுவேயாகும்.

ணே, புல்லாங்குழல் என்பது கொண்டு கருத்து இன்ஸான் காமில்-சம்பூரண மனிதனேயாகும்.

ணே-புல்லாங்குழல் என்பதைக் கொண்ட கருத்துப் பொருள், என்னவென்று பார்ப்போமானால் அதைக் கொண்டு இன்ஸான் காமிலே கருத்தாகும்.

எதார்த்தத்தில் முஹம்மதுர் ரஸூ லுல்லாஹ் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களேதான் இன்ஸான் காமிலாகும். வேறெந்த மனிதனாவது இன்ஸான் காமிலென்ற சிறப்பான பெயரை பெற்றிருக்கிறார்களென்றிருந்தால் அவர் முஹம்மது ரஸூ லுல்லாஹ் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்களின் ஸூ றத்திலும், ஸ ரத்திலும்- குண ஒழுக்கத்திலும் உள்ளும் புறமும் முற்றிலும் பனா-நாஸ்தியெனும் பதவியைப் பெற்ற பரிசுத்த மகானாகவேதானிருக்க வேண்டும்.

எனவே இங்கு புல்லாங்குழல் என்பதை கொண்டு கருத்து முஹம்மதுர்-ரஸூ லுல்லாஹ் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களாக இருக்க வேண்டும். அல்லது அந்த ரஸூ லிடத்தில் பரிபூரண பனாவான காமிலான சிஷ்யகாக-குருநாதராக இருக்க வேண்டும். அல்லது மௌலானா அவர்கள் தானாகவே இருக்க வேண்டும். இன்ஸான் காமிலின் அந்தரங்கத்தைப் பற்றிய விவரமான விரிவான விளக்கம் இன்ஷாஅல்லாஹ் இதே நூலில் அதற்குரிய இடத்தில் வரும்.

நேரத்துடையவும், இடத்துடையவும் அவசியத்தை மட்டும் கவனிப்பது கொண்டு சுருக்கக்கமான விவரமாவது:-

இன்ஸான் காமில் என்பது அல்லாஹு தஆலாவின் தாத்திற்கும், அவனுடைய சம்பூரண

இலட்சணங்கள் அத்தனைக்கும் மள்ஹறாக-உதயஸ்தானம் -கண்ணாடியாக இருப்பவராகவும், அவரின் காட்சி, அல்லாஹ்வின் தாத்து ஸிபாத்துகளின் காட்சியாகவும் ஆகுமே அவராக இருக்கும். அம்மாதிரியான பரிசுத்த சமூகம் இரு உலகிலும் ரஸூ லுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வ ஸல்லம் அவர்களைத் தவிர வேறெவரும் உண்டாகவில்லை. உண்டாகவுமாட்டார்கள். இதைப்பற்றி இன்ஷாஅல்லாஹ் இந்த நூலில் அதற்குரிய இடத்தில் சரியான ஆதாரங்களைக் கொண்டு நிரூபித்துக் காட்டுவோம்.

ணை-புல்லாங்குழலோடு இன்ஸான் காமிலுக்கு பல வித்தில் பொருத்தமிருக்கிறது. அ(ந்தபுல்லாங்குழல் அதில் ஒன்றுமில்லா)து காலியாக இருக்கிறது. இன்ஸான் காமிலும் தன்னுடைய வஹ்மிய்யான உஜூ தை-கற்பனையான உள்ளமையை விட்டும் இன்னும் அதன் அஹ்காமுகள், ஆதாறுகளை விட்டு-தொழில்கள், குணபாடுகளை விட்டும் காலியாகி இருக்கிறார்.

இரண்டாவது இன்ஸான் காமிலில் சொல், செயல், ஒடுங்குதல், உசும்புதல் யாவுமே அல்லாஹ் தஆலாவில் நின்றுமே உண்டாகிறது. அவை அத்தனையும் அல்லாஹ்வின் பக்கமே சேர்க்கப்பட்டதாகும். எப்படி புல்லாங்குழலின் ஓசை அதன் நிகழ்ச்சிகள் யாவும் புல்லாங்குழல் வாசிப்பவனில் நின்றுமே உண்டாகிறதையும் அவை அத்தனையும் வாசிப்பவன் பக்கமே சேர்க்கப்பட்டதாகவும் இருப்பதைப் போல்.

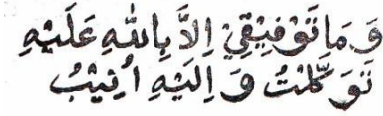
அல்லாஹ் குர்ஆன் மஜீதில் பல இடங்களிலும் ரஸூ லுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வ ஸல்லம் அவர்கள் விஷயத்தில் அவர்களுடைய எல்லா நிலைமைகளையும் பற்றி சொல்லிக் காட்டியிருப்பதாகிறது இன்ஸான் காமிலுடைய தாத்து அல்லாஹ்வின் தாத்திலும், அவர்களுடைய ஸிபாத்துகள் அல்லாஹு வின் ஸிபாத்திலும் அவர்களுடைய செயல்கள் அல்லாஹ்வின் செயல்களிலும் பனாவாயிருக்கிறது.

அவருடைய தாத்தில் தலையிலிருந்து கால்வரையிலும் அல்லாஹ்வின் ஆட்கியேதான் என்பதற்கும் சரியான, நீதமான சாட்சியாக இருக்கும். நாவு அவருடையதல்ல. கை அவருடையதல்ல. உசும்புதல், அசைவுகள் அவருடையதல்ல. இருதயம் அவருடையதல்ல. விளக்கம் அவருடையதல்ல. நூஹு அவருடையதல்ல. ஹயாத்து அவருடையதல்ல.

ஏதொன்று அவரில் இருக்கிறதோ அது, துவக்கத்திலிருந்து கடைசிவரையும் ஹக்கு தஆலாவின் காட்சியேயாகும். அவனே அவரில் ஆட்சி செய்கிறான். பாருங்கள்! படியுங்கள்!!! உணருங்கள்!!! உறுதி கொள்ளுங்கள்!!!! என்ன உண்மையான வார்த்தை!

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ

‘வமா யன்திகு அனில் ஹவா இன்ஹு வ இல்லா வஹ்யுன் யூஹா’ (25:3)

‘எனக்கு நல்லுதவி அல்லாஹ்வைக் கொண்டேயல்லாதில்லை. அவன் பேரிலேயே பரஞ்சாட்டுகிறேன். அவனளவிலேயே மீளுகிறேன்!’

பிரிவுகளின் அந்தரங்கம்

ஜு தாயி என்பது ஒருமை (பொருள், பிரிவு) ஜு தாயீஹா என்பது பன்மை (பொருள் பிரிவுகள்) மௌலானா அவர்கள் புல்லாங்குழல், அனந்தம் பிரிவுகளைப் பற்றி முறையீடுகிறது என்று சொல்கிறார்கள்.

முதலாவது பிரிவு, வித்தின் மர்தபாவை விட்டும் (அந்த மர்தபாவில் அது வித்து தானாகவே இருந்தது) அது பிரிந்து முளையின் மர்தபாவில் வந்தது. பின் முளையின் உருவத்தை விட்டு பிரிந்து இலையின் கோலத்தில் வெளியானது. பின் இலையின் கோலத்தை விட்டு பிரிந்து படர்ந்து வளர்ந்த மரத்தின் கோலத்தில் வந்து சேர்ந்தது. பின் மரத்திலிருந்து வெட்டப்பட்டு தன் அசலை விட்டும் பிரிந்தது. பின் வாயின் பக்கம் வெட்டப்பட்டு தலையை விட்டும் பிரிந்தது. பின் உள்ளிலுள்ள பாகங்கள் நீக்கப்பட்டு காலியாகி பிரிந்து புல்லாங்குழலின் உருவத்தைப் பெற்றது. இதேபோல் இன்ஸான் காமிலும் அனேக பிரிவுகளின் ககூடங்களை அனுபவித்து முடித்தார். முதலாவது மர்தபாவான தாத்தை விட்டுப் பிரிந்தார். அங்கு தாத்து தானாகவே இருந்தார்.

பின் தாத்தை விட்டு ஸிபாத்துடைய ஸூறத்தில் வந்தார். இன்னும் ஸிபாத்துடைய சூறத்தை விட்டு பிரிந்து பிஃலு-செயலுடைய சூறத்தைத் தெரிந்து கொண்டார். இன்னும் பிஃலுடைய சூறத்தை விட்டு அதறு-பயலுடைய சூறத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். இது கலந்தரிய்யாக்களுடைய தனஸ்ஸு லாத்து-இறக்கங்களாகும்.

ஸாலிகீன்களுடைய வழியின் படி அஹதிய்யத்துடைய மர்தபாவை விட்டும் கூஹ் உனாத்துக்கும் (வஹ்தத்ததுக்கும்) கூஹ் உனாத்திலிருந்து காபிலியாத்து- ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மையெனும் மர்தபாவில் வந்தார். பின் காபிலியாத்திலிருந்து சூறத்து இல்மிய்யா அஹவிலுள்ள கோலத்தில் வெளியானார். பின் சூறத்து இல்மிய்யாவின் கோலத்தை விட்டும் அர்வாஹு டைய மர்தபாவுக்கும், அர்வாஹு டைய மர்தபாவை விட்டு மிதாலுடைய மர்தபாவுக்கும்- சூக்குமத்திற்கும், மிதாலுடைய மர்தபாவை விட்டப் பிரிந்து கூஹாதத்தில் -சாக்கரத்தில் வந்து காட்சி அளித்தார்.

சில ரிவாயத்துக்காரர்கள், புல்லாங்குழலைக் கொண்டு ஹழரத் கூம்சு தப்ரீஜ் அவர்கள், மௌலானா றூமீ அவர்களின் காதில் வைத்து வாசித்த அந்த புல்லாங்குழல் என்று கருத்து வைக்கிறார்கள். அந்த சரித்திரச் சுருக்கமாவது:-

ஹழரத் கூம்ஸு தப்ரீஜ் அவர்கள் மௌலானா அவர்களுடன் சில நாட்கள் இருந்து விட்டுப் பிரிந்து போய் விட்டார்கள். அவர்களைக் காண வேண்டுமென்ற பெரும் ஆசையினால் மௌலானா அவர்கள் வீடு வீடாகவும், ஊர் ஊராகவும் சுற்றித்

திரிந்தார்கள். அகஸ்மாத்தாக ஒரு நாள் புல்லாங்குழல் வாசிப்பவர்கள் கூட்டத்தில் புல்லாங்குழல் வாசிப்பதில் ஈடுபட்டிருக்கக் கண்டார்கள். மௌலானா அவர்களின் பார்வை அவர்களில் விழுந்ததுமே மெய்யாகவே ஓடிப்போய் அவர்கள் பாதங்களிலே விழுந்து தலையை வைத்தார்கள்.

ஹழரத் கூம்ஸு தப்ரீஜி அவர்கள் இதைத் தெரிந்ததும் புல்லாங்குழலை (மௌலானா) அவர்களின் காதில் வைத்து வாசிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

மௌலானா அவர்கள் ‘பிசுஷு ணோ அஸ்னே’ புல்லாங்குழலிடம் கேள்!’ என்று சொன்னது கொண்டு இந்த சரித்திரமேதான் கருத்தாகுமென்று சொல்கிறார்கள்.

இதன்படி ‘பிசுஷு ணோ’-கேள்! என்று சொன்னதற்கு எதிர்மறை மௌலானா அவர்கள் தாங்களேதான். தங்களையே தாங்கள் விழித்து புல்லாங்குழல் தன்னுடைய பிரிவுகளைப் பற்றி எப்படி முறைகீடுகிறது கேள்! என்று சொல்கிறார்கள். புல்லாங்குழலில் பேசக்கூடிய சக்தியில்லை. எனினும் புல்லாங்குழலின் பர்தாவுக்குள் வாசிக்கிறவன் பேசுகிறான் என்பது தெரிந்த விசுஷயமே! இந்த நிலையில் புல்லாங்குழலைப் பேசக் கூடியதாக பாவித்ததானது மஜாஸாகும்- வலிந்துரையாகும்.

காரியத்திற்கு காரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது சில சமயம் காரியத்திற்கு காரணம் என்றும், காரணத்திற்கு காரியமென்றும், ஸ்தலத்திற்கு ஸ்தலத்தில் உள்ளது என்றும், ஸ்தலத்திலுள்ளதற்கு ஸ்தலம் என்றும் சொல்வார்கள். உவமையில், வானத்தில் மேகம் வந்தபோது மழை வந்துவிட்டது என்று சொல்வார்கள். உண்மையில் மழை வரவில்லை. எனினும் மேகம்தான் வந்தது. ஆனால் மேகம் தண்ணீருக்கு ஸ்தலமாகவும் தண்ணீர் ஸ்தலத்திலுள்ளதாகவும் இருக்கிறது.

இதேபோல் புல்லாங்குழல் வாசிக்கிறவனுடைய பேச்சுக்கு ஸ்தலமாக இருக்கிறது. பேச்சு அந்த ஸ்தலத்திலிருந்து வெளியாகிறது. ‘புல்லாங்குழலைக் கேள்! என்று சொன்னதற்கு கருத்து புல்லாங்குலிலே வாசிக்கிறவனுடைய பேச்சைக் கேள் என்பதுவேயாகும். மௌலானா தங்களையே தாங்கள் எதிர்நோக்கிப் பேசி தங்கள் இருதயத்தை உணர்ச்சியாக்கி ஹழரத் கூம்ஸு தப்ரீஜி ரஹ்மத்துல்லாஹி அலைஹி அவர்கள் அந்தப் பிரிவுகளைப் பற்றியும், ககூடங்களைப்பற்றியும் எப்படி தாங்களே முறையீடுகிறார்கள் என்று கேட்கும்படி (அந்த இருதயத்தின்) கவனத்தைத் திருப்பி வைக்கிறார்கள்.

அதாவது ஓ! என் மனமே நீர் அந்த இமாம் அவர்களைப் பிரிந்ததினால் உனக்கு என்ன தடங்கல்கள், துன்பங்கள் வந்ததோ அதில் மட்டும் பாதிக்கப்படவில்லை. எனினும் மௌலானா கூம்ஸு தப்ரீஜி அவர்களும் அந்த பிரிவுகளின் ககூடங்களைக் கொண்டு சோதிக்கப்படுவதில் உன்னோடு அவர்களும் கூட்டாக இருக்கிறார்கள். இந்தப் புல்லாங்குழலின் பர்தாவுக்குள் அவர்கள் தங்களுடைய பிரிவுகளைப் பற்றியும், அந்த ககூடங்களைப் பற்றியும் எப்படி முறையீடுகிறார்கள் என்பதைக் கேள்! உனக்கு இகூக்கு ஹகீகியின்- மெய்க்காதலின் எதார்த்தம் வெளியாகும். மேலும்,

بِرَكْمِ عَائِشَةَ يَدِي مَسْوُوقَانِ

‘ஹர்கே ஆகூதிக் தீ தயே மஃகூஹ கு தான்’

‘ஒவ்வொரு காதலனும் காதலியுடைய கண்ணென அறி!’ என்றதின் இரகசியமும் வெளியாகிவிடும். இன்னும்,

كُوبٍ نَسَبَتْ نَمِيمٍ اسْتَوْوِيكَ

‘கூப நிஸ்பதெஹம் ஹமைனஸ்த் வஹமான்’

வீதி நம்மைப் பொறுத்த மட்டில் நமதே எல்லாமும்” என்றதின் இரகசியமும் வெளியாகிவிடும்.

இகூக்கு மஹப்பத்தின் செயல்களைப் பற்றி விவரிக்கக் கூடிய நேரம் வருகிறது. நேயர்கள் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருங்கள். இன் ாஅல்லாஹ் நாம் இந்நூலில் இகூக்கு மஹப்பத்தடைய ஒவ்வொரு செயல்கள், குணபாடுகள் சம்பந்தமாக மனந்திறந்து பூரண விபரமாகவும், விரிவாகவும் மறைமுக எழுது கோலிடமிருந்து வேலை வாங்குவோம்.

இந்த இடத்தில் ஒரு கேள்வி வருகிறது. அதாவது மெளலானா அவர்களும், ஹழரத் ம்ஸ் தப்ரீஜ் அவர்களும் ஹக்கு தஆலா அளவில் வாசீலானவர்கள் -சேர்ந்தவர்களாக இருக்கும்போது இப்படி பிரிவுகளைப் பற்றி முறையிடுவதும், அழுது ஒப்பாரி வைப்பதும் எப்படி? அதற்கு என்ன கருத்து?

இறைவனளவில் சேர்ந்த காமீலானவர்கள் அழுது ஒப்பாரி வைப்பதைப் பற்றிய ஆட்சேபனைக்குப் பதில்.

இதற்கு அனேக காரணங்களுண்டு. எதார்த்தமான அசல் காரணங்களாகிறது, அவனுடைய ஒவ்வொரு கணமும் ஒரு பதிய கருமமாகும்.

كُلُّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ

‘குல்ல யெளமின் ஹு வ பீ க்ஷஃன்’

‘ஒவ்வொரு நாளிலும், ஒவ்வொரு கணத்திலும் அவன் ஒரு கருமத்திலிருக்கிறான்.’” ஒவ்வொரு நேரமும் அறியப்பட்டவன், அறியப்படாதவனாகும். நண்பன், நண்பனல்லன், பெற்றுக் கொள்வது பெற்றுக் கொள்ளாமை, காலையும் மாலையும், பாத்திரத்தில்

அருந்தக் கூடியது, எது இரவு உங்கள் பாத்திரத்திலிருந்ததோ அதுவே பகலிலும் இருக்கிறது. அவனே தகை, அவனே பரிவு, அவனே கவலை, அவனே முறைப்பாடு, அவனே சந்தோஷமான பகீர். ஒவ்வொரு கணமும் அங்கு உடை மாற்றம், இங்கு குழப்பமும், துடிப்பும். துவக்கத்திலிருந்து கடைசிவரையிலும் அவனுக்கு இந்த ஏமாற்றுதான்.

மனம் கரிந்த ஆக்ஷிக்குக்கு இங்கு நிறமாற்றமேதான். ஒடுங்குதலில்லை, நிம்மதியில்லை. ஒரு இடத்தில் இருக்கிறவனில்லை. பரிபூரண ஆக்ஷிகை நிம்மதியும், ஒடுங்குதலும் வளைத்துக் கொள்ளாமேயானால் அது அவனைக் கைது பண்ணியது போலாகும். அவனை தனக்கு அடிமையாக்கியது போலாகும். மேலும் இந்த ஒடுங்குதலும், நிம்மதியும் சிலையாகித் தன்னை வணங்குவதிலேயே அவனை முழுக வைத்துவிட்டது போலவுமாகும்.

ஏனென்றால் நிம்மதி அவனுக்கு ஏதோ ஒரு குறிப்பான ஸூறத்தினாலோ அல்லது பிரியமான உகப்பின் நிலைமையினாலோ உண்டானதாக இருக்கலாம். அந்த ஸூறத்தில் மஹ்பூபு வெளியான போது அது அவனுடைய ஸூறத்துதான். இப்போது வேறே கணத்தில் அவன் அந்த ஸூறத்தை விட்டும் வெளியாகிவிட்டான். வெறும் உடை மட்டும் பார்வைக்கு இருக்கிறது. உடையை உடையவன் மறைந்து விட்டான். இந்த நிலைமையில் ஸாலிகுக்கு இந்த ஸூறத்தின் பேரில் நிம்மதி உண்டாகுமேயானால் வெறும் உடையைக் கொண்டேதான். உடையை வணங்குவது புத்து வணக்கத்தில் சேர்ந்ததுவேயாம்.

ஆகையினால் அதில் நிம்மதியான ஸாலிக்காகிறவன் (புத்து வணங்கியே) உடை வணங்கியேயாகும். இது அல்லாஹு த் தஆலாவின் தந்திரோபாயம். அல்லாஹ் அவனே எவனைத் தூரப்படுத்த நாடுகிறானோ அவனைத் தன்னுடைய ஏதாவதொரு ஸூறத்து-உடையை வணங்குவதிலேயே தள்ளி விடுவான்.

ஆண்டவா! உனது அருட்கொடையைக் கொண்டும், வரிசையைக் கொண்டும் உனது ஹபீபு நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் பொருட்டினால் எங்களைக் காப்பாற்றுவாயாக!

இதனால் தெரிய வருகிறது எதார்த்தத்தில் காமிலென்பவர் எந்த மகாமுக்கும், எந்த ஹாலுக்கும், எந்த கோல உருவத்திற்கும், எந்த சுகத்திற்கும் அடிமையாகத் தவறாமேயாகும். அவர் தன்னுடைய மஹ்பூபை எந்த உடையில், எந்த இடத்தில், எந்த நேரத்தில் பார்த்தாலும் அவனை வணங்குவார். எப்போது அவருடைய மஹ்பூபு ஒரே உடையில், ஒரே சூறத்தில், ஒரே இடம்-தலத்தில் கட்டுப்பட்டவனாக இல்லையோ அந்த காமிலான ஆகுக்கு ஒவ்வொரு நேரமும் துன்புப்பந்தான். தேட்டம்தான். நிம்மதியின்மைதான். கவலையுண்டு. முறைப்பாடுண்டு. அழுகையுண்டு! பொறுமையில்லை. ஒடுங்குதலில்லை. நிம்மதியில்லை.

இதனாலேயே செய்குல் அக்பர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள்: தல்வீனுடைய மர்தபா, தம்கீனுடைய மர்தபாவை விடவும்-பல நிறத்திலுள்ள மர்தபா, ஒரே நிலையில் ஸ்திரமாகிய மர்தபாவை விடவும் வரிசையானது என்றார்கள். இரண்டாவது

காரணம் அல்லாஹு தஆலா கப்ளூ, பஸ்து, உன்ஸு ஹைபத்தை -கிட்டுமை, விசாலம், மருகுதல், பயங்கரத்தை தன்னுடைய சொந்த அடியார்கள் தறக்கீயாகிறதற்கு -முன்னேறுவதற்கு காரணமாகவும், வழியாகவும் ஆக்கியிருக்கிறான். 'பஸ்து உன்ஸு -விசாலம், மருகுதல் உடைய தஜல்லியில் உண்மையான ஆக்ஷிக்குடைய ஆசை, தேட்டத்தின் முற்றவெளி விசாலமாகிறது. முந்தானி எவ்வளவு விஸ்தீரணமாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கேதான் மஹ்பூபுடைய அருட்கொடைக்கு அதில் இடம் கிடைக்கும்.

கிட்டுமை, பயங்கரத்தின் நிலையில் அழுவதும், கெஞ்சுவதுமேயாகும். விசாலம், மருகுதலின் தஜல்லியில் சந்தோஷமும், ஆனந்தமுமாகும்.

முன்றாவது காரணம்: தகப்பன் சில நேரத்தில் பிள்ளையை அழவும் வைப்பான். ஏன்? அவனுக்கு அந்த நேரம் இவன் அழுவது ரொம்ப விருப்பமாய் பிரியமாய் இருக்கும். பிள்ளை அவனை கட்டி அணைக்க விரும்புவான். அவன் இவனை விட்டு ஓடுவான். மகத்தைத் திருப்பிக் கொள்வான். இதனால் தகப்பனுக்குப் பிள்ளையின் இந்த நம்மதீயற்ற நிலையினாலும், கவலைப்பட்டது அழுவதனாலும் ஒரு குறிப்பான இன்பத்தை உண்டாக்கி கொள்வதே நாட்டமாகும்.

இதேபோல் எதார்த்த மஹ்பூபாகிய ஹக்குத்தஆலாவும் தனது சொந்த ஆ கின்களிடத்தில் இதே வேலையைச் செய்கிறான். அதனால் அவர்களின் நம்மதீயின்மை, துளுப்பம், கவலை, அழுகை முதலியவற்றைக் கொண்டு வேடிக்கை பார்க்கிறான். சந்தோஷப்படுகிறான். அவர்களின் தேட்டத்தின் முற்ற வெளியை விஸ்தீரணமாக்கவும், அவர்களின் ஆசை கனலை முட்டவும் செய்கிறான்.

بَارِئُ مِمِّي وَمَا بَرَّئْتُ مِمِّي
بَارِئُ مِمِّي وَمَا بَرَّئْتُ مِمِّي

‘தீதாறுமீ னுமாயீ வபர்ஹீஸ் மீகுனீ பாஸார்கேகூஷ் வஆகிஷ்மா தேஸ்மீ குனீ’

காட்சியும் காட்டுகிறாய் (காட்டாது) விலக்கியும் கொள்கிறாய். உன் கடையே! எங்கள் நெருப்புக் கனலையும் முட்டுகிறாய்!

مُشَاهِدَةٌ الْبُرَّاءِ بَيْنَ
الْحَبْلِ وَالْإِسْتِثْنَاءِ

‘முஷாஹததுல் அப்றாரி பைனத் தஜல்லி வல் இஸ்திதாரி’

சான்றோர்களுக்கு காட்சி: தோற்றத்திற்கும், மறைவிற்குமிடையிலிருக்கிறது.

இதில் இன்னொரு கருத்தும் இருக்கிறது. அதாவது தஜல்லி தவாமி-நேமமான வெளிப்பாடு. ஸாலிகுடைய தர்தையும் ஸிபாத்துகளையும் பனாவாக்கி-அழித்து விடும். ஸாலிகோ அவன் சம்பூரண நிலைக்கு வந்தபின் ஜனங்களளவில் மீண்டு நேர்வழி காட்டும் தீபமாக ஆகிறதற்காக வேண்டி அவனுடைய தாத்து பனா, பகா (இரண்டுடைய) இன்பத்தையும் அனுபவிக்க வேண்டம். இதனாலேயே அல்லா ஹத்தஆலா எவரைக் கொண்டு வேலை வாங்கவும், கிலாபத்தின் பீடத்தில் இருப்பாட்டவும்-அமரச் செய்யவும் நாடுகிறானோ அந்த ஸாலிக்குடைய பரிசுத்த தாத்தை கொஞ்சங் கொஞ்சமாக தஜல்லி இஸ்திதாறின்- வெளிப்பாடு மறைவின் மூலமாக வளர்க்கிறான்-பக்குவப்படுத்துகிறான்.

சூரியனின் உதயமும், மறைவும் இதே ஹிக்மத்துக்காக-உபாயத்திற்காகவே இருக்கிறது. சூரியன் மறையாது இப்படியே எப்போதும் உதயமாகியே இருந்தால் ஒரு ஜீவராசிகளின் ஜீவியமும் உண்டாகாது. அவைகளின் வளர்ச்சியும் அபிவிருத்தியும் உண்டாகாது. ஹழரத் மெளலானா அவர்கள் தாங்களே இதன பக்கம் சயிக்கினை செய்து சொல்கிறார்கள்:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْنَا
 الْقُرْآنَ الْعَرَبِيَّ الْمَعْنِيَّ

‘பஹ்ரே இஸ்திப்காயே ஜிஸ்மு சோஜான்

லம்ஹயேதர் அப்று கிந்தத் குர்சுஃது நிஹான்”

‘உயிரைப் போல் உடலும் நிலைத்து நிற்பதற்காக வேண்டியே சூரியன் சில விநாடி மேகத்தில் மறைந்து கிடக்கிறது. இதேபோல் ஹக்கு தஆலாவின் தாத்தின் தஜல்லி வெளியாவதும், மறைவதும் திறபடுவதும், முடுபடுவதும், ஸாலிகின் நிலைபாட்டிற்கும் றூஹின் வளர்ச்சிக்கும் மிகவும் அவசியமானதாகும்.

وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ
 تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ

‘வமா தெளபீக் இல்லாபில்லாஹி அலைஹி தவக்கல்து வகிலைஹி உனீபு”

எனக்கு நல்லுதவி அல்லாஹ்வைக் கொண்டேயல்லாதில்லை. அவனளவிலேயே பரஞ்சாட்டுகிறேன். அவனளவிலேயே மீளுகிறேன்.

அல்லாஹு தஆலா முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் பேரிலும், அவர்கள் கிளையார்கள் பேரிலும் (தோழர்கள் பேரிலும்) ஸலவாத்து (ஸலாம்) சொல்வானாக! அமீன்.

முற்றும்.